

VOORLOPIGE REDACTIE :

Pieter Beemsterboer
Carla van Doorn
Marjan van Doorn
Jan Koomen
Henriëtte Potter
Ted Reus
Lida Ruyter
Jaap Schaper
Klaas Sneekes
Lida Verkley
Anja de Vette
José Visser
Eef van der Werff
Peter Zomerdijk

SCHOOLBLAD SINT WERENFRIDUS LYCEUM
HOORN
MEI 1967

PROLOOG

(NR)

AUTEURS:

Ineke Altena	M
Ineke Bergh	Moderator
CAMERA MUSICA	Frans v. d. Mosselaar
Marjan van Doorn	Redactie „t Is beurd”
P. v. E.	Eis Rommens
Els Eltes	Marjo Stoop
Friwe	Gerda Takken
E.H.	TEM PUS
Hazepeper	Trix Thijssen
Jan Hoffer	Jo van Uden
Lia Kolenberg	Corry Ursem
Elly Knijn	Anneke van Veen
Els Koomen	Anja de Vette
Ger Laan	Jose Visser
Lida Langedijk	Frits Weel
Naud Lohman	

ILLUSTRATIES EN FOTO'S :

Annie Burger	Lida Langedijk
Ad Cortie	Herman Peerdeman
Anke Jamin	Rudy ter Schure
Lieke Jamin	Karel Visser
Marty Kok	

SUPERVISIE : V. Kenter

Een proloog-spreker heeft in zekere zin een gemakkelijke taak. Immers, meestal hoeft hij niet — zoals de (andere) spelers — zijn tekst uit het hoofd te kennen. Hij mag vóórlezen, en het is niet nodig, en zelfs niet gewenst, dat hij de woorden begeleidt met mimiek of gebaar. Hij spreekt de inleiding uit tot het eigenlijke spel, kondigt aan wát, hòe en door wie er zal worden gespeeld. Zodra deze voorrede is gezegd, trekt de proloogspreker zich terug, verdwijnt achter de coulissen, en laat het toneel vrij voor de spelers. Voor de rest van de opvoering is hij vrij, de verantwoordelijkheid is van hem af.

Maar gezien vanuit een ander standpunt heeft de proloogzegger tòch een moeilijke opdracht, draagt hij wel degelijk ook (een deel van de) verantwoordelijkheid. Want hij staat het eerst op de planken. Zijn tekst is het begin van de voorstelling, van zijn woorden en van de geestdrift waarmee hij ze spreekt kan het afhangen, of het publiek dadelijk geboeid raakt, nieuwsgierig wordt naar het eigenlijke spel, belangstelling krijgt voor de spelers en voor de rol die zij gaan vervullen. Zegt hij te weinig, dan deugt zijn inleiding niet: hij kweekt geen interesse bij het publiek, zijn schaarse woorden zijn verspild. Zegt hij te veel, dan is zijn voorrede evenmin geslaagd: de toeschouwers zijn al bijna volledig op de hoogte, het spel biedt geen verrassingen meer.

De juiste maat is ook hier de middenmaat: wel nieuwsgierig maken — niet de nieuwsgierigheid volledig bevredigen; wel aankondigen — niet zelf gaan spelen; wel geestdriftig spreken — niet het initiatief van de spelers doden. Welnu dan: voordat het doek opgaat — hoort wat si u spelen gaen...

Zoals we al in de paas-uitgave vermeldden: we vernamen maar weinig reacties op het eerste nummer na de renaissance van Eigen Koker: geen curatoren, geen docenten, geen ouders zonden ons hun mening over het gebodene; slechts één leerling schreef een — overigens vleierende — kritiek. Jammer; want of u wenste te applaudiseren of te fluiten, wij zouden graag vernomen hebben wat u vond van dit eerste bedrijf. Misschien betekent géén bericht hier goed bericht; wij spelen rustig verder...

U vindt in deze tweede akte: de min of meer vaste rubrieken OVER DE NOTENBALK GE-GOOID (muziek) — HIP EN BLITZ (mode) — 'T IS BEURD (vermeldenswaardige gebeurtenissen en voorvallen in onze schoolgemeenschap) — CHRONYCKE (belangrijke data uit de achter ons liggende periode) — en voor het eerst (hopelijk niet voor het laatst!) — een gehoorzaal voor CAMERA MUSICA en een pittoresk plekje voor PICTURA.

Verder treden voor u op: dichters, moppen-tappers, verslaggevers, tekenaars, essayisten, fotografen, novellenschrijvers en andere artiesten, los

of vast geëngageerd, allen werkende tot lering en vermaak. Met enige spijt stellen wij vast, dat de debaters niet (of nog niet) tot onze kring zijn toegetreden; dat de puzzel-knobbelaars over het algemeen nogal onduidelijke en soms niet-kloppende ontwerpen vervaardigen; dat de leden van de donkere kamer hun produkten inderdaad duister en verborgen houden; dat het koor (nog) geen stem in het kapittel heeft en dat de sport-redacteur er een sport van maakt om verslagen achter te houden, zodat ze bijna niet meer of in het geheel niet in het stuk voorkomen.

Terwijl ik dit schrijf — op de avond van de denkwaardige 27e april 1967 — klinken van overal de vreugdekreten om de geboorte van de erf-prins. Wij juichen van harte mee, en heus niet alleen om de vrije vrijdag. Wij hopen dat land en volk nog veel plezier aan het prinsje mag beleven, en vooral de gelukkige ouders en groot-ouders! Maar... ook binnen de gelederen van SWL melden wij met trots en blijdschap een geboorte: de jongste spruit heet PICTURA, en lijkt een gezonde baby. Onze beste wensen voor een voorspoedige groei!

U ziet het: MUTUA FIDES, eens zo'n sterke boom, is gevallen; maar de wortels zitten diep en er is voldoende groei-kracht. De takken schieten omhoog, en wie weet — als we nu eens allemaal helpen met mesten en sproeien — trekt de stam nog weer recht. We plukken er zelf de vruchten van.

V. Kenter

Lezers van Eigen Koker

Misschien vinden jullie het gek een stukje van mij aan te tref-fen in jullie blad. Ik zit namelijk niet meer bij jullie op school, omdat we gingen verhuizen. Ik kreeg van iemand van jullie school het blad „Eigen Koker” toegestuurd, en ik las daarin iets over de bezinningsdagen van de 5de en 6de klas.

Hier wilde ik namelijk over schrijven.

Ik vond het niet juist, dat men pas in de 5de en 6de klas begint met bezinningsdagen.

Op de school waar ik nu zit, hadden de 3de klassen dit jaar ook verdiepsdagen (ander woord voor bezinningsdagen). Iedere klas had twee dagen een pater waar ze mee „optrokken”. Er zijn hier 5 derde klassen. Dit is alleen een M.M.S. Wij hadden het dit jaar (klas 3c) op 13 en 14

maart. We begonnen om 8.45. De dag werd niet met een H. Mis begonnen. We waren met 28 meisjes die eerst in 4 groepen van ieder 7 personen werden verdeeld. De pater die we hadden, was pater Th. GIELEN S.J. Het ging als volgt.

We kwamen bij elkaar, om hem heen zitten. Er waren discussie-punten zat, dus namen we het eerste punt. Hij begon er over te praten en op het eind zei hij er zijn mening over, vervolgens stelde hij enige vragen. Daarna trokken wij ons terug met ons groepje van zeven personen. De vragen werden in elk groepje beantwoord. Als ze beantwoord waren, kwamen we weer bij elkaar en iedere groep beantwoordde de vragen. We waren het vaak niet met elkaar eens en discussieerden hevig. Na ieder punt

was er even pauze. De dag werd besloten met een H. Mis.

Het waren twee interessante dagen. De dagen waren in het parochiehuis van de Koepelkerk te Maastricht.

We wilden na de twee dagen nog een dag, want we hadden alle punten nog niet besproken. Maar dat ging helaas niet.

Het was erg gezellig. In de pauzes kon men drank, koffie en chips enz. kopen. Er was ook een juke-box met veel platen. Er waren veel punten waarvan sommigen niet veel afwisten, en die nu duidelijk werden. Vb.: „de verhouding van ouders tot de kinderen”. Over dit probleem hebben we ruim twee uur gediscussieerd.

Daarom zou ik aanraden de verdiepsdagen ook al in de 3de te beginnen.

Ieder die het hier niet mee eens is, kan mij een brief schrijven. Het adres is:

Trix Thijssen,
Kroesmeestersdreef 5b
Maastricht.

IN MEMORIAM

Een noodlottige autobotsing op Rijksweg No....

't Is een bericht, dat menigmaal in de courant verschijnt. Zo langzaam lezen wij er overheen, totdat 't opeens héél dicht bij ons komt te staan, omdat de naam van de verongelukte ons goed bekend was.

Je wordt dan even stil en je realiseert je zelf de droefheid en troosteloosheid van de familie, aan wie dit overkomt. Onwillekeurig komen er een paar woorden van je lippen, niet alleen van mee-leven en mee-lijden, maar ook een bede — misschien heel kort — over de persoon, die plotseling op zulk een wijze afscheid nam van 't leven.

Zo ongeveer — meen ik — zal de reactie zijn geweest van ons — docenten en vele leerlingen — toen de tijding bekend werd, dat de echtgenote van de Heer E. Adolfs overleden was. Moge de Heer haar aan de rust, de vrede en 't licht van de Godsaanschouwing deelachtig maken en 't achterblijvende gezin sterken en troosten.

Moderator.

SLECHTS EVEN

Ik zie en hoor een lied van licht dat blinkt en klinkt in 't Niet verzwijndt en niet meer is.

Als uit een droom glinstert chroom ongeschonden in onbedorven staat

vrij van smet.

Het lied van licht zwelt aan tot in dit crescendo mijn ogen blinden

en niets meer mijn kijkers treft dan wat flarden nacht.

Onder begeleiding van broos pianotinkelen gaat het langzaam af.

Het lied van licht dat minder is vernacht tot donkerblauw.

Traag dooft nu 't geen mij even heeft verlicht.

Volkomen duisternis is nu binnen...
P.v.E.

IN MEMORIAM

Eerst was er aarzeling; later een bang vermoeden; tenslotte zekerheid: de heer J. den Brinker was ziek en die ziekte zou onherroepelijk eindigen in de dood. Nu is alles voorbij!

Een goed mens is van ons heen-gegaan. Want als zodanig hebben wij allen — docenten en leerlingen — hem leren kennen. 't Is eigen aan de goedheid, om niet met omzichtigheid, maar met voorzichtigheid de medemens te behandelen. Want aan ieder mensenleven zijn vele porcelainen dingen - „Voorzichtig”, staat er op. „Breekbaar, glas-werk”!

In iedere mens is een hart, dat gebroken, een leven, dat vernield, een naam, die verminkt kan worden. Nu is juist de goedheid erop uit, om dit alles in 't oog te houden; geen schade toe te brengen.

Als er nu iemand is, van wie dit gezegd kan worden, dan is 't wel van de heer J. den Brinker. Voor zijn leerlingen was hem niets te veel, vooral wanneer zij voor 't eindexamen stonden. Ons, docenten, leerde hij, hoe wij in onze collega's altijd 't beste moeten zien en veronderstellen.

Ik heb mezelf dikwijls afgevraagd: „Hoe heeft hij die kunst toch geleerd”? Misschien is 't antwoord wel dit: omdat hij in zijn leven vele moeilijke dingen heeft meegemaakt en bij dit alles 't zicht op God als Vader heeft gehouden.

Hoe 't zij: hij is voor onze schoolgemeenschap een voorbeeld geweest en moge de Heer daarom spreken van een bijgewonnen talent.

Moderator

Wij ontvingen het volgende bericht, geadresseerd: Aan de leerlingen van het St. Werenfdidus Lyceum, Keizerstraat 1, Hoorn.

Hiermede betuig ik, mede namens mijn kinderen mijn oprechte dank voor de bijzondere belangstelling welke wij van U hebben mogen onder-vinden bij het overlijden van mijn lieve man en zorgzame vader

Johannes Theodorus Maria den Brinker
Uw medeleven in deze moeilijke dagen zal ons nog lang in herinnering blijven.

Mevr. J. J. den Brinker-Beukers
en kinderen

Hoorn, april 1967
Noorderstraat 16.

TERUGBLIK

Nu het alweer mei is en dus de winter achter ons ligt, wil ik graag nog even een terugblik werpen op het schaatsseizoen 1966-1967.

Al in begin december verschenen er korte berichten in de pers, dat de schaatsers zich druk aan het voorbereiden waren op de komende wedstrijden, en konden wij ons alvast weer wagen aan voorspellingen en weddenschappen. Ard Schenk en Kees Verkerk mochten een trip van drie weken naar Noorwegen gaan maken om zich aan te passen aan ijs, klimaat etc. Hiermee was dan meteen weer een conflict geboren, wat in de Koninklijke Nederlandse Schaatsenrijders Bond langzamerhand traditie begint te worden. Waarom werden deze twee bevoordeeld, terwijl de rest van de kernploeg in Holland moest blijven trainen op banen die ook gebruikt werden door het publiek? Bovendien was het weer dusdanig, dat het ijs van bijzonder slechte kwaliteit was. Intussen vernamen we uit Noorwegen, dat Ard en Kees nog lang niet in vorm waren, en dat de Russen een grote bedreiging zouden gaan vormen. Al heel vroeg maakte Edoeard Matusjevitsj op de 1500 meter een

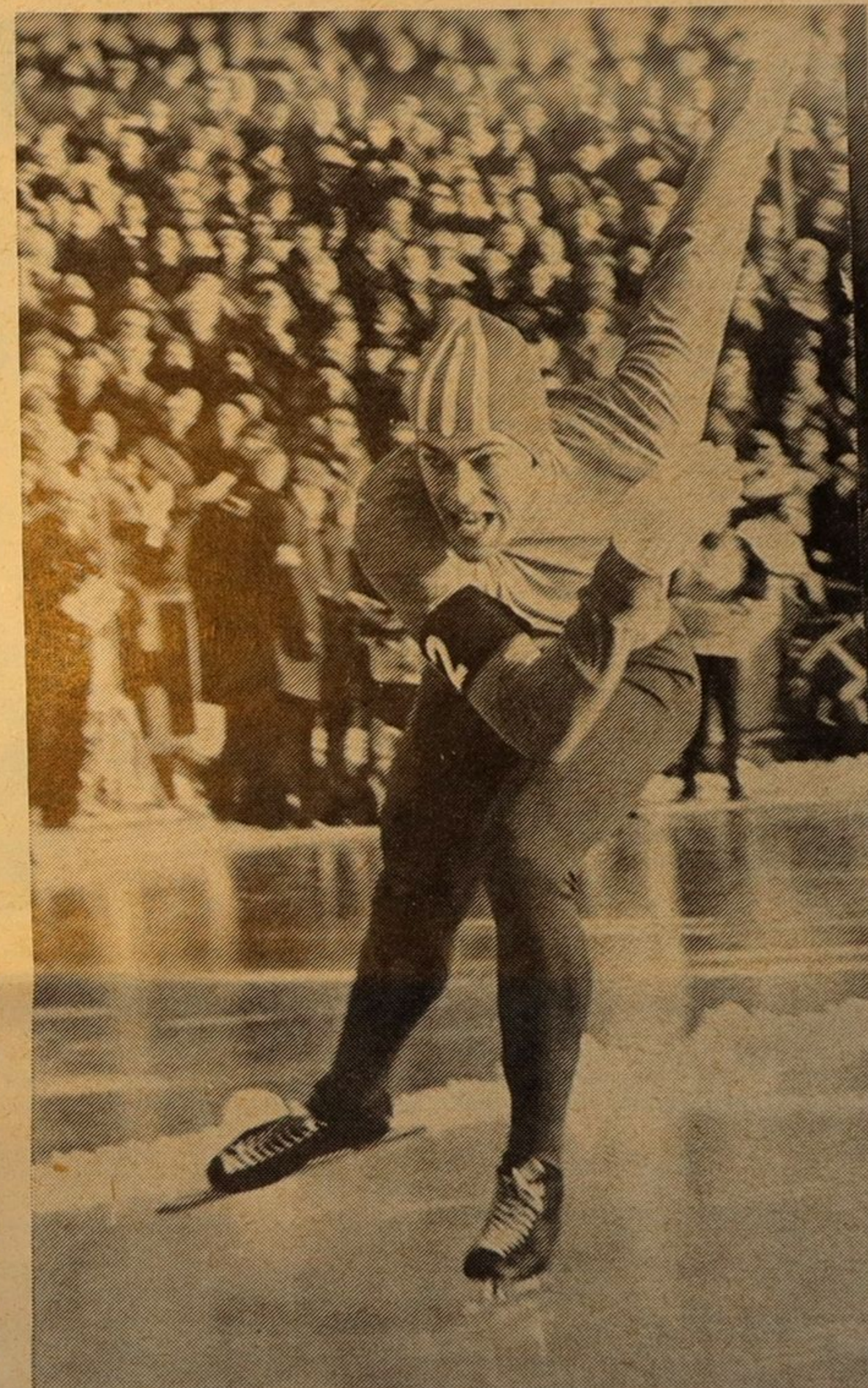
tijd van 2.56., wat precies dertiende seconde boven het wereldrecord van Ard Schenk was. Op 7 en 8 januari werden op de Jaap Edenbaan te Amsterdam de Nederlandse kampioenschappen verreden. Naar verwachting werd Kees Verkerk, met tijden die nieuwe Nederlandse records betekenden, kampioen. Bij de dames was Stien Kaiser oppermachtig. Nu reeds bleek dat zij voor de wereldkampioenschappen in Deventer, wel eens voor een verrassing zou kunnen gaan zorgen. Hierna vertrok de kernploeg naar het Noorse trainingskamp Hamar om zich voor te bereiden op de Europese kampioenschappen van Lahti. De strijd zal velen nog lang in herinnering blijven. Al enkele dagen van te voren was bekend dat de temperaturen in het Finse Lahti ver onder het vriespunt zouden liggen. Bovendien was de baan van een dergelijke afmeting dat hij nog net aan de voorwaarden van de International Skating Union voldeed. Dit bleek een groot nadeel te zijn, vooral voor de wat langere rijders. Ard Schenk en de Noor Fred Anton Mayer werden al na 30 seconden uitgeschakeld door een val op de 500 meter. Dat was voor de Nederlandse kolonie in Lahti een geweldige teleurstel-

ling, welke echter ruimschoots gecompenseerd werd door de prestaties van de andere Nederlanders. Al na twee afstanden had Kees de leiding en hij liet deze niet meer los. Opmerkelijk waren verder de prestaties van Frits Bartling en Peter Nottet. Op de tweede dag was de temperatuur gedaald tot 30 gr. onder nul. Vele coaches en rijders vonden het onverantwoordelijk om de wedstrijden voort te zetten, maar de officials beslisten: doorgaan! Er werd gestart op de 1500 meter. Al na enkele ritten bleek dat de kou te fel was. Dit uitte zich in slechte tijden, maar vooral in beelden die de indruk gaven van een Noordpoolgebied. De rijders kwamen met bevroren neuzen, wangen en handen aan bij de finish, waar zij met dekens werden opgevangen. Iedereen vroeg zich af of de officials het risico van de 10 km. zouden nemen. Tot algemene opluchting werd beslist dat men i.p.v. de 10 km. de 3 km. zou rijden. Dit werd een gemakkelijke overwinning voor Kees Verkerk, die hierdoor 3 afstanden won, en dus, buiten het puntenklassement, automatisch kampioen was geworden. De sfeer in Lahti was ook tot het nulpunt gedaald, alleen een paar honderd Nederlanders verwarmden zich af en toe met het schreeuwen van enkele yells, en het zingen van Hollandse liederen, zoals „de Zilvervloot” die weer van stal was gehaald. De huldiging, was een vrij armzalig gedoe, en hiermee eindigde dit kampioenschap. Geheel anders was het veertien dagen later in het Bislet Stadion in Oslo, waar de wereldkampioenschappen werden gehouden. Van begin af aan was er sfeer, wat op de eerste plaats te danken was aan de grote sportiviteit van het Noorse publiek. De eerste Nederlander die op de 500 meter startte, was Ard Schenk. Een leuke bijzonderheid was het dat de twee ongeluksvogels uit Lahti, Ard en Fred Anton, tegen elkaar moesten uitkomen. Het werd een spannende race, waarbij een incidentje ontstond. Bij het uitkomen van de buitenbocht verleende Fred Anton geen voorrang aan Ard Schenk, wat deze zeker enkele tienden van seconden kostte. Na protest van de coach kreeg Ard toestemming om de 500 meter over te rijden. Hij greep de kans en finishte in 41.5. Omdat Kees 42.1 had gereden, moest hij op de 5 km. 6 seconden sneller rijden om Ard voorbij te gaan. Hij slaagde hierin ruimschoots, en verbeterde op een haar na het wereldrecord. Na de eerste dag stonden de 2 Nederlanders bovenaan. Het eigenaardige was dat de Russen nergens waren, en dat de Noren verrassend sterk te voorschijn kwamen. De tweede dag gaf ei-

genlijk alleen nog maar een strijd te zien tussen Ard en Kees. Kees triomfeerde op grootse wijze, en voltooide hiermee zijn trilogie Fred Anton werd verrassend derde, zodat ook de Noren, tevreden huiswaarts keerden. Een teleurstelling voor Nederland was, dat Rudie Liebrechts niet door kon dringen tot de laatste 16. Dit betekende meteen het afscheid van deze rijder, die zes jaar aan de top van de schaatswereld heeft gestaan. De keus van Rudie was ongelukkig, omdat Frits Bartling nu niet de kans kreeg om zijn prestaties van Lahti te herhalen. De kampioenschappen werden besloten met een prachtige huldiging met als sluitstuk vuurwerk met de naam van de nieuwe kampioen erin.

En toen kwam Inzell. Op de baan die als zeer snel bekend staat, zou de wereldschaatstop proberen, enkele records te verbeteren. Dit is op een fantastische wijze gelukt. Al op zaterdag 25 februari werd het wereldrecord op de 3000 meter eerst door Kees en daarna door Ard met maar liefst acht seconden verbeterd, en gebracht op 4.18.2. Maar op zondag was er helemaal geen houden meer aan. De wereldrecords op de 1500 en 5000 meter werden met seconden naar omlaag gebracht door de schaatskoning „Keessie”. Ard zorgde enkele dagen later nog voor een leuke verrassing. Hij verbeterde het twaalf jaar oude wereldrecord van de Rus Eugeny Grishin op de 1000 meter en bracht het op 1.20.6. Na het opmaken van de wereldranglijst aller tijden bleek dat Kees Ard had verdrongen en nu fier bovenaan staat. Tot grote verbazing van de Nederlandse schaatssupporters bracht Jorrit Jorritsma zijn persoonlijke records zodanig naar omlaag dat hij alle Russen en Noren op de wereldlijst voorbij schaatste, en nu trots op de derde plaats staat.

'66-'67 was echter niet alleen voor de heren een bijzonder succesvol jaar, ook de dames hebben getoond, dat ze niet voor niets uit het land van de Elfstedentocht komen. Stien Kaiser toonde voor eigen publiek dat ze de beste schaatsenrijdster van 1967 was, en verbeterde bovendien enkele dagen later in Inzell het wereldrecord op de 3000 meter. Ze was hiermee de eerste vrouw die deze afstand onder de vijf minuten reed. Bij al deze wapenfeiten mogen we ook de namen van de coaches Piet Zwanenberg en Wim de Graaf niet vergeten. Zij hebben hun pupillen een heel seizoen in optimale conditie gehouden. Vooral voor Wim de Graaf was het een zeer moeilijke taak om Anton Huiskes op te volgen, maar hij is hierin wonderwel geslaagd. Ineke Altena 5a

BESTE RIJDERS ALLER TIJDEN

	500 M	1500 M	5000 M	10.000 M	punten
1. Verkerk (Ned.)	42.0	2.03.9	7.26.6	15.35.2	174.720
2. Schenk (Ned.)	40.7	2.04.2	7.35.2	15.51.2	175.180
3. Jorritsma (Ned.)	41.3	2.04.7	7.34.0	15.59.2	176.227
4. Maier (Noorw.)	42.7	2.07.1	7.28.1	15.31.8	176.467
5. Matusjevitsj (Rusl.)	41.0	2.05.6	7.35.1	16.06.2	176.687
6. J. Nilsson (Zweden)	42.2	2.08.2	7.33.2	15.33.0	176.903
7. Moe (Noorw.)	41.6	2.06.9	7.38.6	15.47.8	177.150
8. Liebrechts (Ned.)	41.7	2.06.6	7.35.9	15.53.7	177.175
9. Kaplan (Rusl.)	40.5	2.07.4	7.38.7	16.08.0	177.237
10. Zimmermann (W. Duitsl.)	41.9	2.06.5	7.34.2	15.57.7	177.372
11. Guttormsen (Noorw.)	42.3	2.07.0	7.40.8	15.33.6	177.393
12. Stiansen (Noorw.)	41.5	2.05.8	7.42.5	16.03.6	177.863
13. Launonen (Finl.)	41.5	2.07.8	7.36.2	16.03.2	177.880
14. Geiderich (Rusl.)	41.7	2.08.0	7.38.6	15.53.1	177.882
15. Antson (Rusl.)	41.1	2.08.0	7.43.5	15.57.7	178.002
22. Nottet (Ned.)	42.3	2.08.8	7.43.3	15.56.2	179.373
27. Bartling (Ned.)	40.8	2.06.2	7.53.1	16.40.4	180.197

HET EUROPEANUM

Dat mijnheer Moulijn, een van de sympathieke leraren van onze school, buitengewoon begaafd is, is iets dat we allemaal al lang wisten. Maar toen verscheen zijn portret plotseling in vele kranten en weekbladen, bij lange artikelen over enorme plannen van hem, die een ware revolutie betekenen in de hele schoolwereld. De klassen die les van hem hadden, hingen iedere les opnieuw aan zijn lippen om het laatste opwindende nieuws te horen dat hij over „het Europeanum” had. Hij trad op voor de radio; voerde felle discussies met tegenstanders in het lerarenbladje Bonaventura. Kortom, van een onbekende leraar klassieke talen, werd hij een alom geachte persoonlijkheid, aan iedereen bekend uit de kranten en van de radio. Maar door het vele rumoer en de grote publiciteit om mijnheer Moulijn heen, was er een grote verwarring ontstaan. Velen wisten niet eens wat het plan van mijnheer Moulijn eigenlijk was. En de meesten van hen waren te verlegen om het HEM zelf te vragen.

De reden dat mijnheer Moulijn, die niet graag aan de weg timmert, en zeer bescheiden is, plotseling in de publiciteit is getreden en opeens een luidruchtige actie is begonnen, is, dat hij vindt dat de, min of meer, begaafde leerlingen achtergesteld worden op de minder begaafden. Voor deze minder begaafden leerlingen zijn er immers tientallen schooltypen, waaruit ze kunnen kiezen. Bijvoorbeeld: Huishoudschool; land- en tuinbouwschool; L.T.S.; allerlei vakopleidingen enz. enz. Voor de iets meer begaafden is er de ULO, verder alleen maar de MMS, HBS en het Gymnasium. Deze keuze is meteen veel kleiner en bovendien zijn het heel andere soorten scholen. De HBS is een echte opleiding voor de maatschappij; de handel. Het Gymnasium is een klassieke opleiding, die

meer voorbereidt op hoger onderwijs, voor zover de HBS dat niet doet. Als over een paar jaar de Mammoetwet in werking treedt zal de keuze nog niet veel groter worden. En op de tegenwoordige schooltypen kan zeker geen Russisch worden onderwezen, wat een van de belangrijkste punten

STILTE

Stil - stil - stil,
een eenzame, ik,
een hei
een hek
en stilte, dodelijke stilte.

Ik houd van die stilte,
stilte zonder lawaai,
zonder lawaai van mensen
zonder lawaai van alles.

Mensen en lawaai
ze horen samen.
Ik haat de mensen
ik haat het lawaai,
zoals de mensen ook mij haten.

Mensen zijn gemeen.
Ik werd gek van hun lawaai
altijd mensen
overall mensen
mensen met lawaai.

Mensen met lawaai,
ze hebben me gek gemaakt
ze hebben me gek verklaard
ze hebben me in een gesticht
gestopt.

In dit gesticht,
in eenzaamheid
op een hei achter een hek.
Hier ben ik eenzaam
verlaten en vergeten
in stilte, dodelijke stilte.

Stil - stil - stil.
Houd ik dan alleen van stilte,
stilte die nooit een antwoord
geeft,
stilte die nooit lawaai maakt,
stilte die gek maakt?

Houd ik dan niet van één mens?
Houdt niet één mens van mij?
Ik snak naar een mens
een normaal mens
een mens met lawaai.
Ik snak naar lawaai.

Het is hier zo stil
stil als op een kerkhof.
Ik ben toch niet levend
begraven?

Altijd stilte
Overall stilte

O mensen, haal me hier uit!
Verstaan jullie! - Verstaan
jullie!

Ze... verstaan me niet.
Ze verstaan me niet!!!!

Niemand behalve een verpleger
Hij brengt me terug
terug het gesticht in.
Terug!
Alleen de stilte blijft.

Stilte op een hei
een eenzame hei met een
gesticht
een gesticht achter een hek.
Ik ben een gebroken mens.

FRIWE

VAN MIJNHEER MOULIJN

van het Europeanum is. Want mijnheer Moulijn wil juist dat er minstens één schooltype komt (Het Europeanum) dat veel meer dan nu op het oosten gericht is; en natuurlijk vooral op Rusland. Dat is ook heel logisch, als je bedenkt wat een belangrijk land Rusland is. Op cultureel en historisch, maar vooral op wetenschappelijk gebied. En dan vooral de techniek. Denk maar eens aan de ruimtevaart, waarin Rusland met de Verenigde Staten het belangrijkste land ter wereld is! Ook op andere technische gebieden is Rusland — als het grootste land ter wereld — heel belangrijk, zoals: electrotechniek. Ook scheikunde en dergelijke vakken zijn zeer belangrijk en dan is er natuurlijk ook nog de wereldberoemde Russische literatuur! Eigenlijk is het idioot dat zo'n belangrijke taal voor bijna iedereen in het westen helemaal onbekend is. Daarom is het plan van mijnheer Moulijn een niet alleen eenvoudig, maar tevens briljant idee. Maar het invoeren van de Russische taal is niet het enige geheel nieuwe, dat mijnheer Moulijn wil hebben. Iets anders is bijvoorbeeld de twee andere talen die hij wil invoeren. Dat zijn dan het Spaans en Italiaans. Het Spaans is óók een erg belangrijke wereldtaal, omdat heel Zuid-Amerika Spaans spreekt. Vooral voor de handel is het Spaans een belangrijke taal. Maar ook is Spanje een van de meest geliefde vakantielanden, zodat het ook daar al belangrijk voor is.

Het Italiaans is niet zo belangrijk als het Spaans op het gebied van de handel, maar Italië is het toeristisch meest belangrijke land van heel Europa. Bovendien is het Italiaans een makkelijke taal om te leren, als je al Frans en Spaans kent. En omdat pas in de vierde klas van het Europeanum met Italiaans begonnen wordt, wordt aan die voorwaarde voldaan. Het Europeanum zal een soort Gymnasium worden, dat echter veel meer op de huidige wereld zal zijn afgestemd. Het diploma ervan zou ideaal zijn voor toekomstige ingenieurs, artsen enz. Als je bedenkt dat er zeven talen zullen worden gegeven aan het Europeanum, zal je denken: dat moet wel ontzettend zwaar zijn. Maar dhr. Moulijn heeft met een van zijn collega's een programma opgesteld, waaruit blijkt dat het in theorie mogelijk moet zijn. Het zal natuurlijk wel geen lichte opleiding worden, maar als men ook nog bedenkt, dat al die talen verband met elkaar houden, zal men tot die conclusie komen. De b-afdeling zal te vergelijken zijn met Gymnasium-B. Mijnheer Moulijn is er nog niet in geslaagd een programma op te stellen voor een eventuele a-afdeling; maar ten slotte is zoiets niet eenvoudig en waarschijnlijk zal een ploeg deskundigen er wel in slagen.

Het Europeanum zal, als het opgericht is, het beste in een belangrijke plaats kunnen komen, zoals b.v. Amsterdam, Den Haag, Obdam, Rotterdam.

De vader van dit alles, de heer Moulijn, is op het idee gekomen een heel nieuw schooltype op te richten, toen enige jaren geleden een van zijn beste eindexamenkandidaten voor Grieks na het examen zei dat hij eigenlijk veel liever Russisch zou hebben gehad dan Grieks. Dit heeft mijnheer Moulijn aan het denken gezet. Toen hij het hele idee al zo'n beetje had overdacht, en hij begon na te denken hoe hij zijn idee het beste in de publiciteit zou kunnen brengen, is hij naar de hoofdredacteur van een Hoorns dagblad gegaan. Deze heeft een groot artikel in zijn blad opgenomen en heeft mijnheer Moulijn ook enkele wijze raden gegeven. Daarna heeft dhr. Moulijn een brief laten

stencillen en deze naar iedereen gestuurd, die daarvoor in aanmerking kwam. Hij heeft antwoord gekregen van ex-minister-president Cals; prof. Diepenhorst; prins Bernhard enz. Al deze mensen vonden het erg interessant, en vroegen dhr. Moulijn zijn plan verder uit te werken.

Als men dat zo allemaal beschouwt, denkt men uiteraard: „Die mijnheer Moulijn is een genie.” Nu, dat is ook zo. Maar als iemand mocht denken dat deze briljante man zich gedraagt als men dat zou verwachten bij een man van zijn intellect, vergist men zich. Hij blijft op een wonderbaarlijke manier zichzelf. Zijn bescheidenheid blijkt duidelijk uit b.v. de naam die hij zijn school wou geven: het Europeanum. Het is duidelijk dat dit een ongelooflijk fraaie en mooie naam is. Het is bijna onmogelijk een betere naam te verzinnen. Maar, en dit is een prachtige demonstratie van zijn eenvoudigheid: hij zegt er zelf van: „Dit is maar een voorlopige naam, als iemand een betere weet, houd ik mij gaarne aanbevolen!”

Wij moeten trots zijn; het is een grote eer voor onze school, zo'n genie onder de leraren te hebben. De klassen die les van hem hebben moeten hier trots op zijn; maar: ze moeten de klassen die niet zo gelukkig zijn, er niet om gaan minachten. Laten we maar hopen dat er gauw een Europeanum wordt opgericht, zodat onze jongere broers en zusjes misschien, en zeker onze kinderen van de les op deze school kunnen genieten.

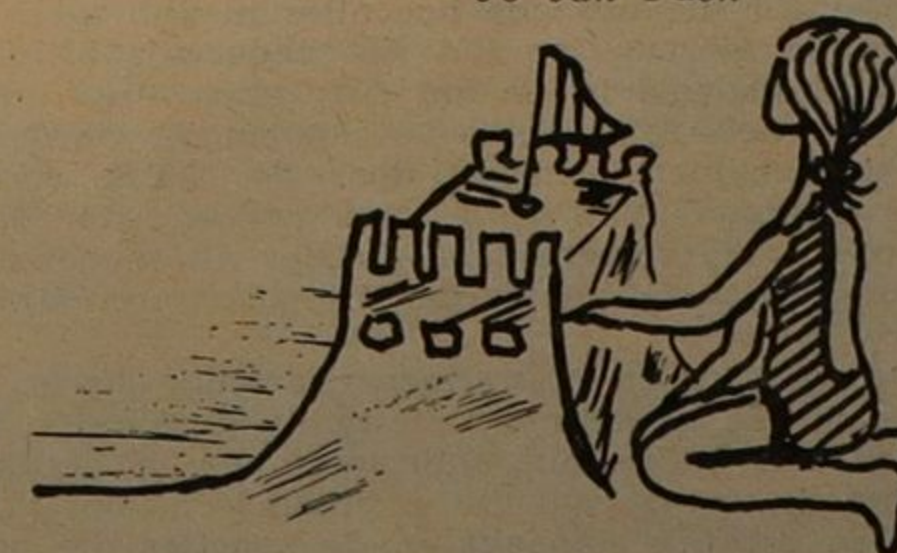
Naud Lohman II

KINDERSPEL

een trein slaat een hoek
om
een vergeethoek voor het spelen
het decor spant de kroon
van steen en gaat mee
tot het te grijs ziet

een kind op twee benen
sluipt om niets
en zet wat zand op
want met kleine handen
kun je zomaar kastelen bouwen
en met kinderdromen van
een prins op een luchtpaard

a's de trein zijn terugtocht
blaast is de zon
onder en het kind op bed.
Jo van Uden

Verslag van de excursie van 4 en 5 mms naar het Evoluon en het Stedelijk van Abbe-museum te Eindhoven

Toen juffrouw Stumpel onder de kunstgeschiedenisles op woensdag 22 februari de vraag stelde, of we het leuk zouden vinden samen met 4m een excursie te maken naar Eindhoven, werd die vraag met een enthousiast „Ja!” beantwoord. De heer Renzema bleek bereid het geheel te organiseren, zoals hij ook voor 5b had gedaan en 7 maart werd als datum vastgesteld.

's Morgens om kwart voor acht vertrok de bus vol dames, de enige heren in het gezelschap waren de heer Renzema en de chauffeur, de heer H. Vonk, die onderweg een gezellige prater bleek te zijn en uitstekend te vinden was voor een grapje. In het begin was het weer wat mistig, maar dat werd later gelukkig beter. De reis werd onderbroken in restaurant „De Lucht” voor een kopje koffie, waar vooral juffrouw Kenter naar bleek te snakken, en dit oponthoud bood tevens de diverse dames de gelegenheid hun normale gezonde kleur weer terug te krijgen.

Na onderweg nog genoten te hebben van de Brabantse architectuur, arriveerden we om ongeveer elf uur bij het Evoluon, dat werd gebouwd ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van Philips. Het is een gebouw dat er aan de buitenkant uitziet als een gesloten mossel op V-vormige pilaren. De eerste indruk van het gebouw was al geweldig, vooral wat betreft de architectuur, maar binnen werd die indruk nog versterkt door de enorme ruimte die er is. In de grote hal trokken de glazen liftkoker en de ventilatiekolom al direct de aandacht. Daar staat ook een maquette van de stad Eindhoven in 1891, en na deze en de prachtige tekeningen en schilderijen in de glazen wanden te hebben bekeken, gingen we naar boven.

De mensen begonnen met het bekijken van de afdeling „Samenleving en techniek”. We konden het verschil zien tussen een huis vroeger en nu, wat betreft de sanitaire voorzieningen en praktische mogelijkheden. Het bleek dat de huizen tegenwoordig heel wat gerieflijker zijn, en dat de apparatuur van Philips eraan meehelpt het de huisvrouw nog gemakkelijker te maken.

Iets verderop stond de schooltelevisie. Iedere leerling kan worden voorzien van een eigen toestel, waardoor individueel onderwijs mogelijk wordt. Men behoeft dan ook geen rekening meer te houden met de leerlingen die wat trager van begrip zijn, omdat ze zelf hun eigen tempo bepalen. De mijnheer die uitlegde hoe alles in zijn werk gaat, voegde hieraan toe dat het onderwijs altijd zeer slecht bedeeft is, en dat deze apparatuur toch op elke school zou moeten voorkomen. Er werden hier ook opnamen gemaakt door de N.T.S. voor het programma „Van gewest tot gewest”, waarbij van onze groep verscheidene meisjes als medewerkster fungeerden. Op donderdag 9 maart waren zij te bewonderen.

De röntgen- en bestralingsapparatuur die er stond, en ook de medicijnen en vitaminepreparaten vormden een interessant onderwerp om te bestuderen. Van de weegschaal die er stond is, geloof ik, door allen gebruik gemaakt en de kaartjes die het ge-

wicht aangaven werden ijverig bewaard. (Behalve als het gewicht niet erg meeviel!) Verderop was een maquette van Schiphol en de Nieuwe Waterweg met hun radarsystemen, waarvan de werking volledig werd uitgelegd. Er was ook een toestel waarop men kon zien van welke geluidsgolven de diverse radiostations gebruik maken, zelfs ons goede schip Veronica was er vertegenwoordigd.

Op de afdeling technologie konden we de banen der atomen op een verlicht paneel bewonderen en op een filmpje een kernsplijting zien. Er was allerlei testapparatuur en we ontdekten dat velen van ons, bij vertraagde weergave van de stem, stotteren. We konden zien hoe we ons huis moeten verlichten om het gezellig te hebben en er toch zoveel mogelijk profijt van de trekken. Op dezelfde afdeling stond een kleurentelevisie en ook een computer die niet bleek te werken, en waaraan een technicus al zijn aandacht besteedde, wat in het begin zeer weinig succes had, hoewel het gebeurde onder onze belangstellende blikken.

De tentoonstelling op de benedenverdieping had tot titel: „Philips, een industrie”. Hier waren de diverse produkten van de Philipsfabrieken te zien, zowel technische als huishoudelijke. De groei en de opbouw van het bedrijf werden uiteengezet; vooral aan de sociale voorzieningen was veel aandacht besteed.

Nadat we al deze dingen hadden bekeken, werd het hoog tijd om naar het Van Abbe-museum te gaan. De eigen collectie van het museum was niet aanwezig, wel een schilderijtentoonstelling van de Zweed Carl Kyllberg. Het geheel viel, vooral omdat we in het Evoluon al zoveel indrukken hadden

opgedaan, een beetje tegen, maar er zaten toch mooie werken tussen. Na de bezichtiging hiervan kregen we anderhalf uur om te winkelen. Om half zes „de uiterste termijn” waren alle leerlingen bij de bus aanwezig, doch niet de docenten. Ze waren gezien in een Chinees restaurant en de veronderstelling werd geopperd dat ze zich misschien in de haaienvinnen verslikt hadden. Het werd al later en de chauffeur wilde de bus best ergens anders neerzetten, wat tot onze grote spijt niet door kon gaan, omdat in de omliggende straten een parkeerverbod gold. Tegen zessen kwam het drielal aan en werd door allen met gejoel begroet. Mede door deze gebeurtenissen was de stemming op de terugreis bijzonder goed. Ineke Bergh had haar gitaar meegenomen en het begin van de reis werd al zingende afgelegd. Weer dronken we koffie in „De Lucht” en daarna gingen we met goede moed verder noordwaarts. Om ongeveer negen uur kwamen we aan in Hoorn, waar we de trein en bussen nog konden halen en wat het einde betekende van deze zo enorm geslaagde dag.

Corry Ursem en Marjo Stoop 5 mms.

Excursie Eindhoven

Dinsdagmorgen, 7 maart, was het vroeg dag voor de leerlingen van 4 MMS en 5 MMS. De bedoeling was om o.l.v. de heer Renzema en de dames Stumpel en Kenter een excursie naar Eindhoven te maken.

Zoals afgesproken, vertrok de bus om half acht uit Hoorn. Onderweg gebruikten we iets in restaurant „De Lucht” in de buurt van Den Bosch en we reden vervolgens richting Eindhoven, om daar een bezoek te brengen aan het Evoluon en het Van Abbemuseum. Tegen half elf stopten we voor het Evoluon.

Het Evoluon bestaat uit een technische mast, die Philips van de gemeente aangeboden heeft gekregen, een koepel en een dienstgebouw. Het is een lensvormig gebouw, dat rust op twaalf V-vormige pilaren. De tentoonstelling bevindt zich op twee balkons en drie ringvormige etages. De naam „Evoluon” is afgeleid van evolutie. Er heeft een industriële evolutie plaatsgevonden en deze is nog niet voltooid. De mens ziet in, dat de techniek er is voor iedereen. De wereld is veranderd, maar de veranderingen in het menselijk denken waren nog groter. Ook daarvan wil de tentoonstelling een beeld geven.

We gingen met de lift naar de bovenste verdie-

MEDITATIONS I

(to John Coltrane)

Een gorgelende reus rent
met gillende vogels naar U
The Father, the Son and the holy Ghost
zijn een groot halleluia in de
diepste bas.
En de sax
stort zich gillend van vreugde
naar U in de diepte
Naar de eeuwige rust in uw basaccoorden.
M.

MEDITATIONS II

(to John Coltrane)

Hij trekt zich terug achter een muur
van staccato-accorden
The Father te ver gillende flarden.
The Son te hoog
The Holy Ghost scheurt mij stuk
in een orgie van martelgeluiden
gierend gillend
scheurend staal
vreugde-krijzen van sadisten.
M.

MEDITATIONS III

(to John Coltrane)

Vurige strepen verdwijnen.
Snijdende striemen weeën weg.
Hij nadert,
grommend, kreunend, knorrend van geluk.
De engelen galmen grauwe vibrato's
Hij neemt mij op in de warme rust van zijn
koperen schoot.
M.

ping, waar we ons gelijkmatig over de verschillende afdelingen verspreidden. Er was een afdeling voor: Samenleving en techniek, Wetenschappelijk onderzoek, Technologie, en Philips - een industrie. Ook was er aan het Evoluon een gelegenheid verbonden om iets te gebruiken en eventueel wat uit te rusten, waar de meesten dan ook gretig gebruik van maakten. Om half drie stonden we weer bij de uitgang. Vandaar gingen we met de bus naar het Van Abbemuseum, even buiten de stad, waar schilderijen van de Zweed Carl Kyllberg waren tentoongesteld. De belangstelling viel echter tegen. De mening van de meesten was: „Na een beetje oefening kunnen wij dat ook nog wel.” Om half vier stonden we weer buiten en kregen de gelegenheid om de stad in te gaan. Om half zes zouden we weer bij de bus zijn. We vertrokken echter door bepaalde omstandigheden om zes uur, maar toch hadden we nog even tijd om in restaurant „De Lucht” iets te drinken. Aan de stemming tijdens de thuisreis was te merken, dat het beslist een geslaagde dag was geweest. Hiervoor onze hartelijke dank aan de heer Renzema en de dames Kenter en Stumpel.

Els Koomen, 4M

Het verdwenen gouden kettinkje

Ans steekt de sleutel in het slot van de deur en gaat naar binnen. Ze is nog onder de indruk van een fuifje bij haar vriendin Kitty, die vandaag jarig was. Ze was samen met nog een paar andere meisjes en jongens uitgenodigd. Om twaalf uur waren ze allemaal naar huis gegaan. Ans loopt de kamer in en ziet dat haar moeder nog op is. „Het was heel gezellig”, vertelt Ans, maar er was een jongen die heel erg gek deed. Hij liep mank en keek steeds naar me”. „Dat heb je je waarschijnlijk maar verbeeld”, zegt moeder lachend. „Ga nu maar naar bed, want het is al laat”. Gehoorzaam gaat Ans naar bed. Ze laat het raam open staan en legt haar gouden kettinkje op het tafeltje, maar vergeet het in haar doosje te doen.

Midden in de nacht schrikt ze wakker van een eigenaardig geluid. Ans springt uit bed en gaat voor het raam staan. Dan ziet ze een zwarte manke schaduw zo hard mogelijk weglopen door de straat. Ans doet het raam dicht en gaat weer naar bed. Ze denkt nog even over wat ze net gezien heeft en vindt het maar raar. Als ze de volgende dag het gouden kettinkje wil aandoen, is ze het kwijt. Ans zoekt overal, maar kan het nergens vinden. Dan denkt ze opeens weer aan dat eigenaardige geluid en die schaduw vannacht. Ze had toen ook vergeten het raam dicht te doen en het kettinkje los op het tafeltje laten liggen.

Verdrietig gaat Ans naar school. Haar vriendinnen vragen wat er aan de hand is. Ans zegt: „Gisteravond vergat ik het raam dicht te doen en het gouden kettinkje in het doosje te doen. Midden in de nacht schrok ik wakker en toen ik uit het raam keek, zag ik een schaduw snel weg lopen”. „Hé, Ans wat griezelig”, zegt Kitty.

„Ja”, zegt Ans. „Ik vond het ook griezelig, ik deed het raam maar gauw dicht en nu ben ik het kwijt”. Op dat moment gaat de bel en krijgen ze geen kans meer om er over te praten. „Bij ons zijn een paar zilveren lepeljes verdwenen”, vertelt Kitty nog vlug. Die dag wordt er niet meer over gesproken.

De volgende dag staat het volgende in de krant: „Bij de familie Jansen en de familie Van de Berg is in de nacht van maandag op dinsdag ingebroken. Het is waarschijnlijk gedaan door een jongen. Hij loopt mank en is blond”. Er staat een foto van die jongen onder. „Hé, die jongen komt me bekend voor”, peinst Ans. „Dat is die jongen die op het fuifje bij Kitty zo gek deed en steeds naar me keek. Zou hij het gedaan hebben? Ik zal op school eens goed op hem letten”. Ze schrikt als ze ziet dat het al bijna half negen is. Vlug fietst ze naar school. Haar vriendinnen komen opgewonden naar haar toe. „Heb je de krant al gelezen?” vraagt Kitty. „Ja”, antwoordt Ans, „zou dat die jongen zijn die zo gek deed op je verjaardag, Kitty?” vraagt ze. „Misschien wel, misschien niet.

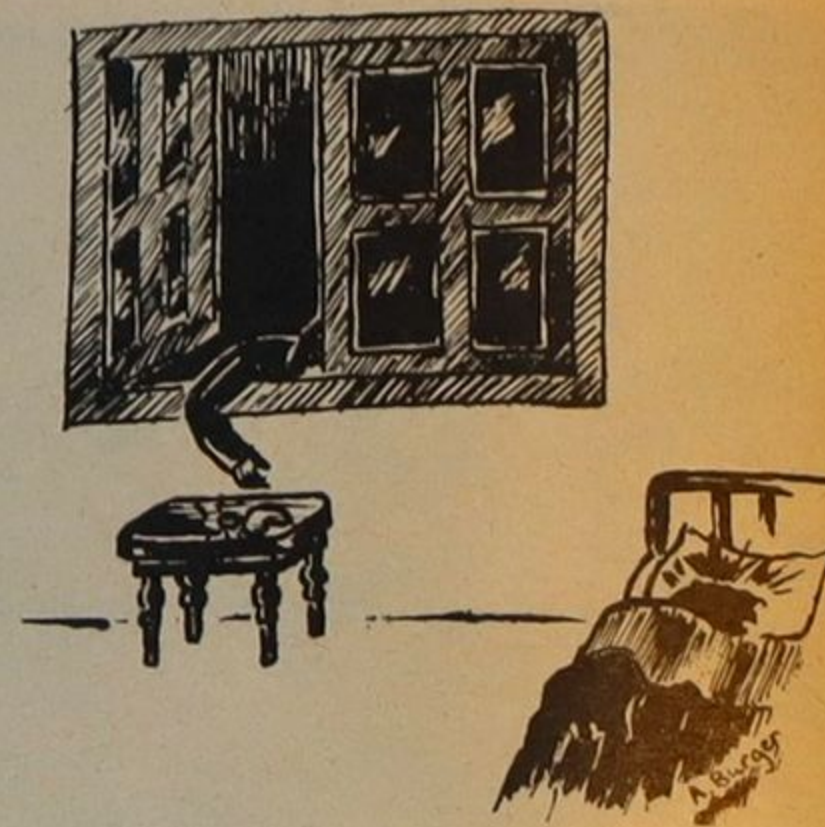
't Was weer carnaval...

Op maandagavond 6 februari ging het er in de gymzaal weer leuk toe! Het was op deze avond dat alle carnavalminnende S.W.L. ers hier in de vreemdste kostuums bijeenkwamen, om er samen een bonte avond van te maken.

Prins Valentijn (Gerard Houtenbos) deed met prinses Valentina (Margreet Ursem) zijn intrede per tandem, waar zijn gevolg, de raad van Elf, omheen zwermde. Nadat hij de feestgangers de 10 geboden had voorgelezen, nam de band het voorlopig van hem over. Al gauw trok men in polonaise zingend en hossend door de gan-

Ik weet het niet”, antwoordt Kitty een beetje beduusd. Dan gaan ze naar binnen. In de klas let Ans goed op die jongen, maar zo dat niemand het merkt. Ze vindt dat hij wat afwezig doet. Zou hij het gedaan hebben? denkt Ans. Ze weet het zeker als de rector binnenkomt en vraagt of Ronald, zo heet die jongen, wil meekomen. Een paar minuten later moeten Kitty en Ans komen. Mijnheer De Boer vraagt aan Kitty of die lepeljes van haar moeder zijn. „Ja, mijnheer”, antwoordt Kitty opgewonden en neemt de lepeljes aan. Ook aan Ans wordt gevraagd of dit haar kettinkje is. Ans knikt ook opgewonden. „O ja”. „Vanavond kom ik met jullie ouders praten”, zegt mijnheer De Boer en daarmee is de zaak voor Ans en Kitty opgelost.

Els Rommens 1b.

„CHRONYCKE”

(NR)

9 jan.

De geest des tijds is ook doorgedrongen in de schoolkapel. Dezer dagen konden wij de volgende kreet opvangen: „Ja, ze gaan hier nu allemaal op hun handen te communie.” O tempora, o more. „H. Werenfried, sta ons bij in onze nood”.

15 jan.

„Mensen zijn mannelijk, behalve als ze vrouwelijk zijn, want dan zijn ze onzijdig”, vertrouwde een oprecht-uitziend aspirant-gymnasiastje ons heden toe. Hetgeen zoveel betekent alsdat uw dienaar dat primair geheel niet begreep, hij het secundair niet geheel begreep en hij, zij of het in laatste instantie aan zichzelf ging twijfelen.... et homo factus est.

18 jan.

In een redactievergadering spreken we, na G. K. v. 't Reve af: „'n Beetje censuur is net zoiets als 'n beetje zwanger.” Alzo zullen wij ons nimmermeer aan genoemd euvel bezondigen.

20 jan.

Dhr. Tensen is van plan wederom als conciërge vermomd naar carnaval te gaan. „Als de conciërge ook verkleed zou gaan, tussen schoolleiding en leerlingen in, zou er zogezegd een gezagsvacuum ontstaan. En er zijn altoos mensen die na een paar glaasjes „sterk” plotseling neiging krijgen alles systematisch af te breken.”

18 februari

Terwijl sporteracks zich warm maakten voor het ijs, werden de cultuurminnenden koud bij het zien van het warme enthousiasme en chauvinisme van onze zusterschool. Zowel de favorieten van het sportieve deel als die van het cultuurminnende deel der natie wonnen, in de gestalten van Kees-sie en WFL, glansrijk. Terecht brulden W.F.L.-ers: - Heya Westfries, zet hem op S.W.L., dat is 'n flop. Niet origineel, wèl raak.

1 febr.

't Gonst gelukkig weer van de activiteiten op school. Voor de 5e keer wordt er heden iets opgericht. Jammer dat het 5 x de „Dramatische werkgroep” was enne... „what's in a name”, nietwaar?

3 febr.

Dhr. Moulijn schiet onverbeterlijk uit zijn slof. „De latijnse telwoorden die uitgaan op -inta zijn getallen beneden de honderd. „Waarom?” vraagt een pupil verwonderd, „kom kom, eet jij meer dan 100 bord brinta?”

4 febr.

„Nee, voor prins Carnaval had je 'n gymnasiast moeten nemen”, verzekerde 'n docent ons, vóór het feest wel te verstaan. H.B.S.-ers zijn hengsten, sporthengsten enzo, M.M.S.-ers zijn moedertjes (of maagdekens? T. P.). Maar gymnasiasten met hun ervaring in oude talen zijn wat spitsers, kunnen tenminste wat spitsers zijn voor zo'n feest. „Dank u, dank u, dank u, meneer Kroeders, 'n bos schiet ons naar de kaken! Maar wat, vraagt uw dienaar zich af, hebben die oude talen ermee van doen?”

6 febr.

De Westfriesse jeugd is carnavalwaarts getogen. En het viel niet eens tegen. De prins en zijn lief-tallige gemalin hoefden nauwelijks iets aan de stemming te doen toen het démasqué geweest was. Toen nl. waren we, toch al weer onszelf, gelukkig, en de drank vermocht het wederom alles gezellig te houden. „ik zei ik ben doof als ik drink en ik dronk dit in 'n doosje schuinhouden en liefhebben is wijs zijn is weten de schoen wringt waar hij niet gaan kan. Is loom het toevluchtsoord besluiten bellen blazen uit pistolen, omdat dat zo lekker opschiet. (uit: hofhistoriën - Lucebert)

14 febr.

Dhr. v.d. Berg waagt 'n politieke prognose en voorziet voorlopig nog een veelpartijstelsel in Nederland. „De Nederlandse politiek is net 'n vogelwinkel zo met die den uijl, roolvink en koekoek. En elk vogeltje zingt zoals het gebekt is, en ze komen nooit in één nest.”

15 febr.

D'66 heeft het gehaald. Zij willen de vogeltjes toch in ieder geval in gewestelijke nestjes doen. En nu maar hopen dat de koekoek al die vreemde eieren er niet uitgooit.

18 febr.

Ei, ei, eindelijk weer copij. „Wie heeft er nog lege garenklosjes? Graag inleveren bij Joke Tulp III!

8 maart

De rector meent ter ere van zijn verjaardag 'n dag vrij te moeten geven. Sommige leerlingen menen Du-kla-Ajax te moeten bekijken. Uw dienaar meent dat ze beiden gelijk hebben.

9 maart

Dhr. Den Brinker overleden. „De zielen der rechtvaardigen zijn in Gods hand. In het oog der dwazen was het of zij stierven. Men beschouwde hun einde wel als 'n ramp. En hun heengaan van ons als het einde van alles. Maar toch zijn zij in vrede.” Wijsheid III, 1-3.

22 maart

Na de paaswijding gaat de vakantie in. Tot na die tijd vindt uw annalschrijvert het welletjes.

16 april

Een gezante deed ons kond van het volgende: Ene meneer Bun heeft het gewonnen van ene meneer Van Amsberg. Désiree is er, 't wachten is op Klaassie.

17 april

De voetballende S.W.L.-jeugd blijkt zich dapper te weren. In drie poules zijn ze in de hoogste regionen te vinden.

19 april

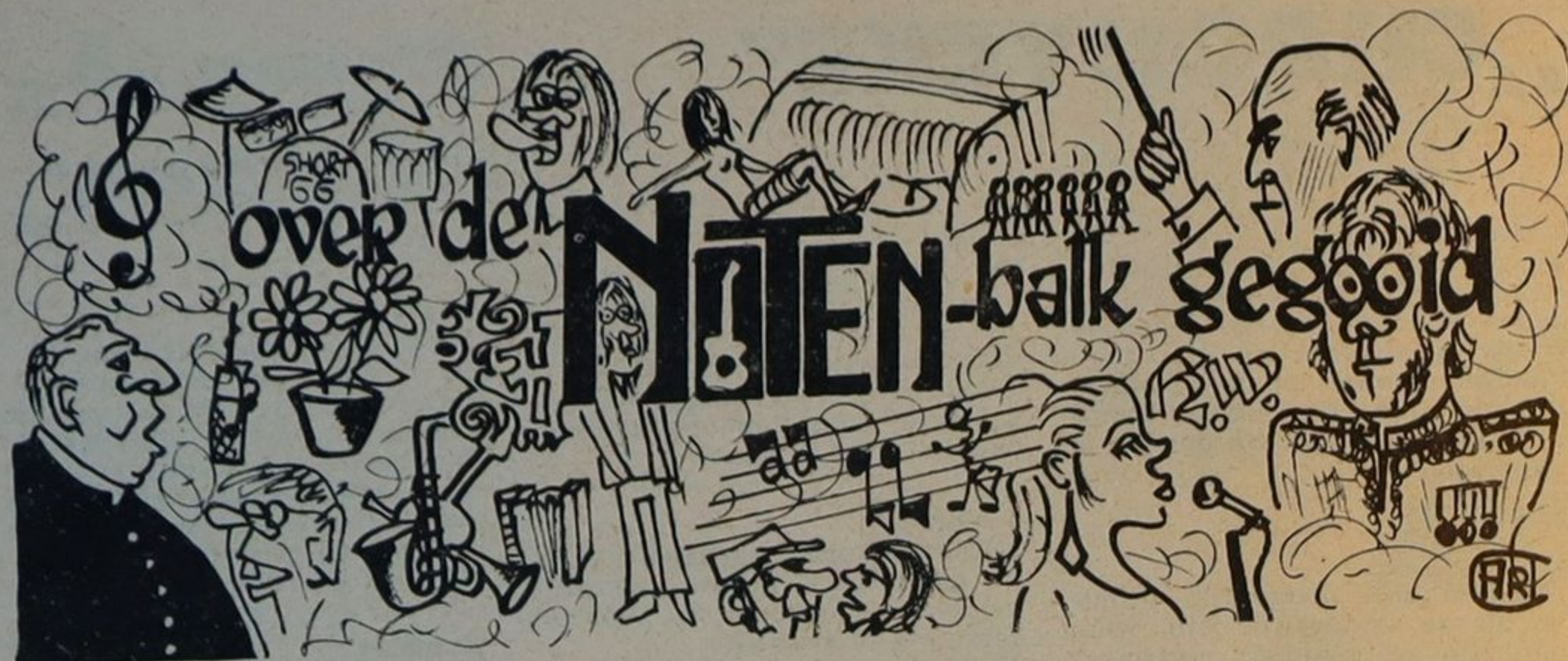
Het schriftelijk is vandaag begonnen voor de ouderen van dagen onder ons. Uw croniqueur wenst allen veel succes, want de feesten kunnen niet talrijk genoeg zijn.

TEM PUS

Een lachertje

Tijdens de examens op een universiteit wordt een kandidate ondervraagd, die een minirokje aan heeft, ongeveer 20 cm boven de knie. De professor kijkt er eens bedenkelijk naar, en zegt - na een poosje goed overwogen te hebben wat te doen: „Juffrouw, U kunt wel weer gaan, U heeft de stof nog lang niet onder de knie!”

Lida Langedijk, 4M

Het verdere verloop van de Rolling Stones

2

In de herfst van 1962 begonnen de Stones meer te verdienen. Maar juist op dat ogenblik verliet Dick Taylor de groep, omdat hij zich niet kon verenigen met de stijl, waarin de andere Stones speelden. Zo zaten ze zonder basgitarist, en plaatsten een advertentie. Bill Wyman zag deze advertentie en solliciteerde naar de baan. Hij werd meteen aangenomen zonder zelfs een noot gespeeld te hebben. Hij werd aangenomen om zijn buitengewone gitaar en versterker-installatie. Reeds enkele weken later begonnen ze aan hun toernee door West-Engeland. De Rolling-Stones waren geboren! In april 1963 kregen ze de eerste krantenpubliciteit; dit was toen zij optraden in 't Richmondse Station Hotel. Enkele weken later kwamen de Stones aan hun manager Andrew Oldham, die de opnamen van de Stones opkocht van de IBC studio's. Verder ging alles

van een leien dakje, en op 3 mei 1963 maakten de Stones hun eerste single „Come on” met op de achterkant „I want to be loved”. Jammer genoeg was men niet bar enthousiast over deze plaat en hij belandde op de laatste plaats van de top fifty. Maar hierdoor kregen ze in ieder geval publiciteit. Via een toernee met „The Everly Brothers” leerde het publiek de Stones nog beter kennen en zo kwam 't dat „Come on” oprukte naar de twintigste plaats.

Op 13 juli maakten de Stones hun t.v.-debuut in het programma „Thank you lucky stars”. Maar bij één plaat kan het niet blijven en de Stones zochten naar een andere song. Deze kregen zij van John Lennon en Paul McCartney, die hun vertelden dat ze juist iets voor hun genre hadden. Deze song was „I wanna be your man”. En om kort te gaan, het werd een grote hit, en de Stones

verwierven vele fans. Het liep nu lekker: de song-schrijvende Stones produceerden nu platen aan de lopende band. Enige hiervan waren: Stoned, Poison Ivy, Bye bye Johnny, You'd better move on, Not fade away, Little by little. En toen kwamen ze met hun eerste grote L.P. „Rolling-Stones”. Op deze plaat speelden ze met het volgende instrumentarium: Framus gitaar (B.W.) £ 63, Gretsch gitaar (B.J.) £ 180, Gibson gitaar (K.R.) £ 275, Ludwig drumstel (C.W.) £ 340, en een Vox geluidsinstallatie van £ 400. Vervolgens lieten de Stones hun haar groeien en liepen er als echte „Rolling-stones (zwerfers)” bij. Dit in tegenstelling tot de Beatles, die er als echte dandies bijliepen. In juli 1964 was hun elektronische uitrusting zodanig uitgebreid, dat deze een waarde van £ 2000 had. Dezelfde installatie nu, werd enige weken later, tijdens een optreden in Bath zodanig door hun fans, die door het wilde heen waren, vernield dat ze voor £ 100 schade hadden. Bij dit optreden waren er zelfs ook nog ongeveer 850 fans in katzwijn gevallen (wordt vervolgd).

FRITS WEEL 3 H.B.S.a

The Father and The Son and The Holy Ghost

De L.P. „Meditations” van John Coltrane begint met het nummer: „The Father and The Son and The Holy Ghost”. Onmiddellijk daarna volgt „Compassion”. Beide nummers werden gecomponeerd door Coltrane, evenals „Love”, „Consequences” en „Serenity”, die de tweede kant vullen. Ik beperk me hier echter tot de bespreking van kant 1, omdat deze het duidelijkste de ideeën van Coltrane weergeeft, zoals hij ze had bij het maken van deze L.P. Het is onmogelijk te stellen dat dit DE ideeën van Coltrane zouden zijn, want Coltrane zoekt steeds naar nieuwe vormen; zo is zijn laatste L.P. „Live at the Village Vanguard again” niet te vergelijken met „Meditations”.

De plaat begint met een ontstellende wirwar van klanken, geluiden en tonen, vergelijkbaar met het stemmen van een orkest vóór het concert. Na enige ogenblikken „opwarmen” barst Coltrane los in een heftige solo met een helder thema. Tijdens de improvisatie herhaalt pianist Mc Coy Tymar het thema enige malen, zodat het goed „vast” zit in het gehoor van de luisteraar. De beide drummers, Elvin Jones en Rashied Ali, begeleiden de solo van Coltrane op een harde en straffe manier. Elvin ondersteunt met een ongewoon obstinaat bekkengeroffel de uiterst fantasierijke begeleiding van Rashied.

Na enige minuten mengt ook de tweede tenorsaxofonist, Pharoah Sanders, zich in de strijd, aanvankelijk wat aarzelend, maar als Coltrane, na een scherpe bekkenroff, in een snepende passage

de fakkel overdraagt aan Sanders barst deze prompt uit in een overdonderende orgie van piep - gil - kras - snerp - huil - brul en sterfgeluiden. Minuten lang blaast hij dwars door, langs, over en onder de sax, en hij produceert geluiden waarvan de heer Sax het bestaan nooit heeft kunnen vermoeden.

Dan, ineens, komt Coltrane terug. Met een machtig, donker geluid herhaalt hij het thema. Daarna ontwikkelt zich een felle discussie tussen Coltrane en Sanders. Het enorme contrast tussen de haast klassieke spelwijze van John en de slachthuisgeluiden van Pharaoh, zweept deze strijd op tot een ongekende climax. Plotseling besluiten de drummers er een einde aan te maken. In een keiharde aanval verpletteren ze alle geluiden, en na een paar gruwelijke doodskreten geeft Sanders het op. Coltrane is heer en meester en herhaalt het thema weer. Aan het einde van dit ongelooflijk krachtige stuk muziek, dat verre staat van de zoetsappige nummertjes die de Drieëenheid plegen te begeleiden, werkt pianist Mc RCoY Tymar zich naar voren. Zo gauw hij onder de druk

Dit zijn de top tien

- 1 This is my song, Petula Clark
- 2 A little bit me a little bit you, The Monkees
- 3 Penny Lane, The Beatles
- 4 There's a kind of hush
- 5 A girl like you, Sandy Coast
- 6 Na, na na, The Shoes
- 7 Detroit city, Tom Jones
- 8 Release me, Engelbert Humperdinck
- 9 Testament, Boudewijn de Groot
- 10 Ruby Tuesday, The Rolling Stones.

van de drummers vandaan is, opent hij met een razend snelle solo „Compassion”. Coltrane neemt over en blaast het sprankelende thema, dat daarna door Tymar wordt overgenomen en op een fabuleuze manier uitgewerkt. De drummers ondersteunen hem met een fascinerend gerinkel van bellen, klokjes en bekkens. Vlak voor het einde valt John weer in en hij neemt het thema weer op. Dan is de beurt aan bassist Jimmy Garrison — die overigens pas goed aan zijn trekken komt in de bijna vier minuten durende openingssolo van „Love”-Garrison speelt een korte razendsnelle solo, waarna de drummers met een, steeds in volume stijgend, belgerinkel een einde maken aan „Compassion”.

Resumerend: Een plaat die alleen om de eerste kant het beluisteren (en het kopen!) meer dan waard is, maar dan ook beluisteren, dus niet één keer maar tien keer, alvorens te oordelen.

F. H. J. van den Mosselaar.

John Coltrane „Meditations”
Impulse A-9110
prijs: f 18,90.

HIP en BLITZ

Op en top verslagen van de mode

We bieden eerst onze verontschuldigen aan voor de vorige keer. Eigenlijk was het onze schuld niet, dat de moderubriek vorige keer door elkaar stond, het was de schuld van de drukkerij. Dus als je je nou wilt beklagen ga dan naar de drukkerij en niet naar ons. We hopen dat jullie er evengoed uit zijn gekomen. Zo en nu gaan we echt beginnen. We hebben weer een paar modellen. Luister maar. Een tentjurk. Als jullie niet weten wat dat is, kijk dan maar naar het tekeningetje.

De iets ouderen houden daar misschien niet van, daarvoor hebben we iets anders namelijk een pakje; het is erg gekleed, het is iets in de Franse stijl, maar ja, er zijn er natuurlijk bij die dit een beetje gewaagd vinden en daar hebben we weer iets anders voor, namelijk een rok met een overhemd er aan vast en bij de heupen een riem. Wacht, ik zal het wel weer tekenen. (de ontwerper van dit pakje heet Rico) Nou, ik denk dat dit wel iets was voor de meisjes, we moeten

de jongens natuurlijk ook niet vergeten! Ik hoop maar dat jullie er van houden, het is een corduroy pak met 8 knopen, een lange split van achteren, ik bedoel in het midden. Laat ik het maar weer tekenen: Je kunt ze ook in zwart terlenka krijgen, laat ik het nu maar niet meer tekenen. Ik geloof, dat dit het dan weer was voor deze keer. O, ja nog prettig Pinksteren (het is al voorbij hoor maar wij hebben het jullie nog niet gewenst). Dag!!!

Marjan en Anja (1 B).

Deze, misschien wel de meest complete, Nederlandse Rythm-and-Blues-group is ontstaan uit een groepje Groningse Maffickers die in het centrum van deze stad bij Adje (Adam Appel), eigenaar van een tienerbar, regelmatig onderdak vonden. Dit is waarschijnlijk de plaats waar sologitarist Eelco Gelling, basgitarist Willy Middel, drummer Hans Waterman, slaggitarist Hans Kinds en zanger Harry Muskee, beter bekend onder de naam „Cuby”, op het idee kwamen om de group op te richten. Enige tijd later volgden reeds primitieve „optredens”, doch het publiek was nog zeer bekrompen. In het begin was het pure beat. Dit was ook het geval met de eerste twee

Cuby and the Blizzards

singles die onder hun naam werden uitgebracht. (L.S.D. Got a Million Dollars - I'm so restless) Het viel in het begin vooral financieel niet mee en ook ouders, school en baas vormden soms grote problemen, zoals bijvoorbeeld bij sologitarist Eelco Gelling, zoon van een adjudant van politie in de gemeente Assen. Deze werd uit zijn baan als fotograaf van de „Asser Courant” ontslagen vanwege zijn lange haar-dracht, doch won het proces dat hij enige tijd later tegen zijn baas

aanknoopte, en ontving daarbij tevens zijn achterstallige salaris van enkele maanden! Vanaf dat moment zeiden alle Blizzards hun baas of school vaarwel, en werd de group beroeps. Na de niet zo daverend ingeslagen eerste twee platen werden vervolgens Back Home - Sweet Mary en Richard Cory - You don't know - op Single uitgebracht (verplichte aanschaffertjes voor de R en B fan). Er is veel over C en B verteld. Hun eerste L.P. „Desolation” is een enorme bestseller geworden vergeleken bij groepen als Q 65, Outsiders, Tee-Set, Baroques etc. Binnenkort verwachten we hun tweede L.P. die waarschijnlijk ook in Engeland uitgebracht zal worden, evenals de single „Things I remember - Just for fun”. Wanneer de „Desolation” (L.P.) en de „Things I remember” (single) voldoende succes in Engeland zullen boeken, volgt er waarschijnlijk een contract met Decca. De eerste single onder het nieuwe label zal dan worden geperst met „L.S.D. got a million dollars” en aan de andere kant „Back Home”, beide nummers die in Nederland reeds op Single zijn gezet. Wel een reden dus voor de niet-kenners van de „Desolation”-L.P. om deze eens te gaan beluisteren. Tot slot wil ik dan nog zeggen, dat elke fan deze L.P. verplicht grijs zou moeten draaien, alhoewel deze muziek voor sommige mensen misschien moeilijk te begrijpen is..!

(wordt vervolgd)
Gerda Takken. 4 M.

't Is beurd!

24 januari 1967 was de laatste schooldag op onze school voor Trix en Petra Thijssen. Zij gingen namelijk naar Maastricht verhuizen, waar ze nu al bijna 3 maanden zitten. Uit de brieven van Trix blijkt wel dat zij het er best naar hun zin hebben.

Wij wensen hun veel succes toe met hun studie in Maastricht en hopen nog eens iets van hen in onze E.K. te kunnen plaatsen. Op 25 februari jl. slaagde mej. G. Pierrot voor het doctoraal examen Engels aan de G.U. te A'dam. Wij feliciteren haar hierbij van harte.

Jarig waren, zijn, en worden, de volgende docenten:

Dhr. Venema	27 januari
Dhr. Rijnen	5 februari
Dhr. De Haas	13 februari
Dhr. V. der Knaap	21 februari
Dhr. Veken	22 februari
Mej. Kenter	3 maart
Rector Zaal	8 maart
Dhr. Salman	22 maart
Dhr. Van Meins	10 april
Dhr. Broekmans	17 april
Rector Goeyenbier	23 april
Dhr. Menting	6 mei
Dhr. Voorn	7 mei
Dhr. Renzema	23 mei

Wij feliciteren deze docenten

van harte alhoewel het te laat, op tijd, of te vroeg is.

Op 16 april, omstreeks half een, ontvingen de heer en mevrouw Bun hun eerste kindje. Het was een gezonde dochter van 6 pond en 3 ons, die de naam Désirée kreeg. Namens onze hele school feliciteren wij de gelukkige ouders en wij hopen haar ook eens op onze school te zien!

„MASSALE” DEELNAME AAN DE CREATIVITEITSWEDSTRIJD!

Het aantal deelnemers aan de creativiteitswedstrijd voor de onderbouw, georganiseerd door Camera Musica, was welgeteld tien man. Ik geloof dat we de oorzaak van deze geringe belangstelling ook wel moeten zoeken in de organisatie, die meer richtlijnen had moeten geven.

Voor een eventuele volgende creativiteitswedstrijd: De inzendingen moeten geheel eigen werk zijn, dus geen gebruik maken van bouwplaten, geen poppen aankleden, maar pop en kleding zelf ont-

werpen, zoals b.v. 3 M.M.S. het heeft gedaan.

Het is bedroevend, dat er op een middelbare school zo weinig wordt gedaan op creatief gebied. Degenen die hebben meegedaan, willen we dan ook een blijk van waardering geven door ze een presentje aan te bieden. Door samenwerking en wat meer enthousiasme moeten we proberen de sfeer van onze schoolgemeenschap te verhogen. Een zeer goede stap in deze richting is de oprichting van „Pictura”. Hierbij veel succes toegewenst bij uw werkzaamheden door

C.M.

PICASSO-tentoonstelling

Onmiddellijk na de excursie naar de Picassotentoonstelling is het halve bestuur van C.M. naar de stationsrestauratie getogen om nog even, voordat „Eigen Koker” ter perse zou gaan, een verslag te schrijven over de gebeurtenis van die avond.

Om 18.15 vertrok de bus naar Amsterdam met 43 enthousiastelingen, nadat juffrouw Stumpel op school een korte inleiding had gegeven. Zij gaf ons een beeld van de verschillende stadia die Picasso had doorgemaakt, en toonde de nauwe band aan die erbij Picasso is tussen zijn werk en de verschillende milieus waarin hij achtereenvolgens heeft verkeerd. Helemaal konden er echter geen dia's vertoond worden, vanwege een fout van C.M. in de organisatie. Het was in het museum zeer druk en warm, maar toch werd ons af en toe, tussen een paar ruggen, een glimp op de boeiende schilderijen gegund.

Het is hier niet de plaats om te trachten een indruk te geven van het werk van Picasso, want enerzijds heeft iedereen wel oppervlakkig met deze schilder kennis gemaakt en anderzijds is het een onmogelijke opgave in het kort een nadere beschouwing te geven.

Het is ook niet de bedoeling, dat iemand jullie waardering voor Picasso of enige andere kunstenaar gaat aanpraten. Tot deze waardering moet ieder persoonlijk komen, door contact met de artiest en zijn werk. Natuurlijk is het zo, dat sommige mensen ons de helpende hand kunnen reiken om dieper tot bepaalde werken door te dringen, maar daartoe voel ik mij niet geroepen.

Als stimulans tot het bezoeken van het Stedelijk Museum kan ik slechts zeggen, dat alle leerlingen van onze school het een waardevolle avond hebben gevonden, waarop zij tal van verrijkende indrukken hebben gekregen en tevens de band hebben gevoeld tussen elkaar; samen pratend over en vooral kijkend naar de schilderijen van Picasso.

We zijn dan ook in een opperbeste stemming in Hoorn aangekomen (ruim op tijd voor de trein!) met het besef weer een gezellige, leerzame avond te hebben meegemaakt.

C.M.

Tell her...

If you should chance to meet her,
any time, any place, any where,
tell her I was a fool to leave her,
tell her how much a fool can care!

M

Love

to John Coltrane

Liefde kronkelt
zich in trage bochten.
Angst vervliegt
tot ongecompliceerde tonen.
Vol weemoed gromt de bas
Black is the colour of
my true love's hair.

M

't Petje (door Moos opgeschreven in zijn lagere schooltijd - 1937)

(NR)

Sampe is met zijn vriendje naar een Roomse kerk geweest. Als hij thuis komt, vraagt zijn vader, hoe het geweest is. Sampe vertelt: „Ongelofelijk, fader, wat een snaak. Ik kom binnen.. Uitverkocht huis. Geen plekkie ope. Vooran een toneel met een dreswar, met een kaars-er-op. Achterin een groot koor met een orkest. Stel je voor, fader, begint me die voorstelling, komper zo'n ome binnen in 't wit met 'n rooie jurk d'r offerheen, met ses kleine piechempies, vlak achter hem aan; één van die piechempies pakt vlug z'n petje af. Petje pleite!!.. Nou had die ome zo'n kaal plekkie op z'n hoofd, dus kreeg 't 't koud. Hij soeke naar z'n petje. Links, rechts, frage an die piechempies: waar is nou m'n petje???? Maar die piechempies gefe geen asem en smoese lauw, lauw..

Die ome gaat in 't kassie van 't dreswar kijke of z'n petje d'r is, maar daar is-ie niet. Steekt-ie nog 'n paar kaarsen an om beter te sien, findt ie nog niks. Nou staat er op 't dreswar 'n groot telefoonboek en die ome gaat-er in kijke, of 't-er 'n adres voor 'n nieuw petje in staat, maar lauw adres.

Hebt-ie ome zich omgedraaid en iedereen gefraagd: „Hebbe jullie ook m'n petje gesien???” Hij

sting erbij te jammeren en de mense hebbe teruggesonge: „Nee we hebbe je petje niet gesien!!!”

.... Wat doet intussen één van die piechempies????? Die set stiekum dat telefoonboek an die andere kant van 't dreswar; die ome grijpt 'n nieuw boek.... Hij in dat nieuwe boek an 't soeke.. weer geen adres te finde. Toen is 't ie-er helemaal verward van geworre en hep-ie z'n rooie jurk uitgetrokke en is 't met de witte an in 't kassie gekrope, dat tusse de pilare sting. Hij het de hele tijd staan smoeze, dat-ie z'n petje terug moes hebben. Het-ie daar de senuwe gekrege, en z'n eigen kwaad gemaakt, greept-ie naar een pleeborstel, stak-ie in 'n emmer water en ging daarmee de mense met water gooie.. Maar geen petje.. dat bleef pleite!!!...

Nou weer terug naar het toneel. Toen werd 't aardig, fader, sijn daar fier grote knullen opgestaan, hebbe ze 'n stok met an de andere kant 'n sakkie eran en sijn ze rondgegaan. Alle mense lappe voor 'n nieuw petje. Toen die goossers de cente bij mekaar hadde, was de voorstelling afgelopen. Die ome had ineens z'n petje weer terug en toen is-t-ie ermee weggeslope....

Lia Kolenberg 3MMS

De voetbalwedstroid

Nou wul ik hillegaar niet zegge dat ik veul verstand van voetballen hew en ik wul ok niet zegge dat ik 't voetballen 'n mooi spul vind, maar ja... een mens wul welderus wat. Ik had al oftig bai mezelf zoid, zo'n voetbalwedstroid wul ik naggerus meemake. Nou ik hew 't meemaakt en ik hew er metien m'n loif van vol, want 't hep me 'n skep geld kost en ik hew d'r zuiver niks an vongen. 't Is vezelf al puur zo'n toidje leden dat de grôte Nederland - België wedstroid speuld wier, maar ik weet 't nag as de dag van guster en deer wou ik nou nag 't ien en aar van zegge. Ik zat op 'n eivend te kran-ten en deer las ik 'n stukkie over de voetbalwedstroid Nederland - België. Nou had ik alderes hoord, dat dat de mooiste wedstroid wazze, dat ik denk ok, as ik 't nou naggeres zien wul, den moet 't nou beure. Dat ik keek de vrouw zo eres over 't briltje an en ik zoi: „Wat zou je d'r van zegge, as ik zundag over 'n week er eis nei Amsterdam te voetballen ging? „Noh, wat ik zeggen zou,” zoi Bet, „wat ik zegge zou as jij nei Amsterdam te voetballen ginge... noh, dat je harstikke gek wazze vezelf, nei Amsterdam te voetballen, hoe kroig je 't boi mekaar, je hewwe geniesen verstand van voetballen. Afoin, ik wul d'r ook gien woord meer over hore, maar 't beurt niet en deermee ofloupent!”

Maar deermee was 't nag niet ofloupent, want 't is met moin zô, as ik ien keer, wat in m'n hoofd hew, dan hew ik 't nergens aars, dat 't leste woord was 'r nag niet over zoid, en we liepe op 'n end nag puur met de koppe teugen mekaar.

Op lest wier Betje 't louf en ze zoi: „Je kenne van moin gaan, maar je hewwe d'r niet op te rekenen, dat je van moin de eerste zes dage nag ien goed woord kroige.” Ik denk, noh den most ik 't maar doen, want we zalle maar net zegge zoas 't is, 'n rustige week is ôk wat waard. Wat ik zou, teugen de zin van Betje vezelf, nei Amsterdam te voetballen.

Nou had ik nag nooit 'n wedstroid zien en ja, as je zuks wulle, den dien je d'r toch wat van of te weten. Nou is de skoëlmeister van oôs durp met zuks nag al puur op de hougte, dus deer raakte ik daags deran nei toe, om inlichtings en die het me precies

uitloide hoe of dat voetballen oigeluk in mekaar zit. „Je hewwe 'n groôt end grasland en deer worre twei en twuntig speulders opjoegen en die moete zo hard as ze kenne achter 'n bal anholle. Maar nou is er om zo te zeggen bai het end van dat grasland 'n groot vierkant gat en deer moete die speulders die bal deur trappe. Maar in die vierkante gate staat 'n knul en die moet die bal weer teugenhouwe en as ie dat niet doet, noh ja, den is 't vezelf 'n grote stommerd. En dat is nou zowat 't hille aaiere eten.” Wat, moeilijk is 't helegaar niet en zo-

moete om zô te zeggen rechts of den hoof je d'r niks van op te koiken as ie je de linkerkant opstuurt.” „Ik was verlegen bloid vezelf, dat meester me waar-skouwde, want ja, met zuks ken je den effies rekening houwe. Afoin, ik bestelde 'n kaart voor Holland - België en ik nam me voor de reid van meester niet in de wind te slaan. En zô raakte ik nei Amsterdam te voetballen. Eerst met de bus nei Alkmaar en toen met 't elektrieke spoor verder. En deer sting ik 'n paar uur later helegaar in m'n ientje, ik docht nag efkes an Bet, vóór 't Centraal Station in Amsterdam en ik wist vezelf, heg nag steg. 't Ienige wat ik wist was dat ik met de tram naar het stadion most, maar jao, welke? „D'r raaije d'r zô verlegen veul. Dat ik op zo'n meneer of. Ik zeg: „Mijnheer, ik mot te voetballen en zou jij me nou zeggen kenne met wat voor 'n trampie ik bai

doende was ik goed met 't spul op de hougte. Nou zoit meester nag teugen moin: „Voordat je nou nei Amsterdam gane, ben ik je nog een goeie raad skuldig, want die Amsterdammers, dat binnen hille beste mensen, maar azze ze nou an je zien dat je van 't boerland komme, den wulle ze je nag welderus wat woismake. Want as je nou an zo'n Amsterdammer nei de weg vrage en je

't stadion komme ken?” Hai zoi: „Wel zeker, je neme loin ien en den kom je d'r vezelf”. Ik zeg: „Je worre vezelf vriendelijk bedankt, deer niet van, maar as je nou denke dat je 'n boereman neme kenne, den bin je d'r lilluk naast, ik neem loin twei!”. Hai keek lilluk op z'n neus en hai zal wel bai z'n oigen docht hewwe: „Nou, nou, die is ok niet van guster.” Dat ik raakte in loin

twei. Ik zoi teugen de kondukteur: „Ien retour derde klas”. Maar retours had de borst niet en derde klasse wazze d'r ok niet, dat ik zeg: „Den geef je moin maar wat je kwoit wulle!” Ik kreeg 'n kaartje voor voif en twuntig cente en deer had ik nag 'n hille gnappe plaas voor ok. Toen datte we 'n toidje reden hadden riep de kondukteur: „P. C. Houfd” en toen ging er ien uit. 'k Docht zô bai men oigen: die kondukteur mot ok zo wat alle minse kenne. Effies laoter riep ie: „Van Baorle” en toen ging d'r 'n hil zootje uit. Sjonge, sjonge, docht ik, die van Baorle het ôk 'n grôte familie. Toen we nag weer 'n toidje reden hadde rien ie: „Wullum Parrek”. Nou zag ik net naost moin nag al puur zo'n deftig manje zitten. Dat was bepaald Wullum Parrek. Wullem, had hillegaar van die lakke skoene an, met van die witte doekies d'r over heen, zeker voor de kouwe biene of zô. Toen dat ie vort ging zoi ik nag: „Nou bezjoer Wullum”. Maar hai gaf gien sjoechem. Echt zo'n stoif stads-pietlutje vezelf. Zo'n ientje most ereis 'n toidje bai moin komme, den kon ie te stekle pikke met z'n lakke skoene en z'n kouwebiene-lappies. Nei 'n toidje kwam de kondukteur op moin of. Hai zoi: „Wanneer moet jij d'r oigeluk uit?” „Nei”, zeg ik, „nou wordt ie goed. Je hewwe ze d'r allegaar uitlaiten. P. C. Houfd, Van Baorle en Wullum Parrek, maar Gerrit Bobbeldoik hew ik je nag nooit hore noemen. Maar 't hoeft al niet meer hoor. Je begroipe me zeker wel, ik gaon d'r uit. Ik wul geniesen meer in je trampie bloive. En je hewwe op de terugrois ok niet meer op de

klandizie te rekenen!” Dat ik er uit en an de loup. Der liepe vezelf veul mense, dat deer ben ik maor achter angaan. Ik denk, 't mot raor gaon as ik er niet kom. En 't viel merakel mee, want efkes laoter sting ik recht voor 't stadion.

Verlegen, wat 'n grôte bedoening. Ik most vezelf eerst nei de leket-te en toen kwam ik op 'n heël groot terroin met allegaar hougemure en poorte. En net dat ik staon te prakkeseren welke poort ik neme zou, komt er 'n man op m'n of en vroeg me nei m'n vak. Ik zeg: „Deer hé je toch niks mee te make” maar hai sting er op dat ik 't zoi. „Noh” ik zeg, „als je 't den zo graag wete wulle, ik ben 'n doodgewone boer.” Maar dat was bepaald de bedoeling niet, want hai most m'n kaart zien. En leit deer nou vak B op staan. Da's vezelf 't Boeren-vak weest.

Afoin, die man het me nei m'n plaas brocht. En deer zat ik, heël in de hougte. Ik zag dat meester me goed inlicht had, want heël in de diepte zag ik 'n grasland. En die twei vierkante gao-te wazze d'r ôk. Eerst kreges we 'n stukkie meziek en toen dat ofloupent was, wiere de speulders 't land opjoegen. Eerst de Belze en toen de Hollanders. Verlegen, wat 'n mooi gezicht was dat. Ze hadde d'r zeker zin in, want ze stinge hillegaar met mekaar te dansen. Toen wier d'r eerst 'n cent in de lucht gooit. Ik denk, ze zalle toch niet an 't streepgooien gaan. Maar nei hoor. D'r wier 'n bal op 't land brocht en die twei kirrels stinge ook al in die vierkante gate. Efkes laoter blies d'r ien op 'n fluitje en deer had je 't

SCHIMMEN

Stille creaturen/Dolen kleurloos door de leegte
En spreken u aan./Blauwe creaturen
Stoeien met belachelijkheden/En kijken u aan.
Rode creaturen/Willen mens zijn
En worden karikatuur/Met zeven glazen ogen
Met voelsprietten van steen/Met gestencilde monden
En grijze wangen van cellofaan.
Maar in hun koperen lijven/Trilt een verboden snaar
Vallend, glijdend, kruipend/In een gebarsten lied.
En een gorgelend orgel/Rijdt in de open nacht
En speelt een spontane aria/Langs de singelgracht
Hij overstemt de creaturensnaren
En laat ze snikkend naar hun hollen gaan.
En de jongen met de veldmuisogen
Schroeft het schouwspel in zijn hoofd
Hij had mij een verhaal beloofd.

E.H.

gaande. Ze vloge as halleve gekke op mekaar of. En skreeuwe en angaan, die mense in 't stadion! Nou is 't bai moin zô, as ik 'n end grasland zien met wat leven d'r op, den begin ik drekt te tellen. Wai benne dat skeipetellen vezelf gewoon. Meister had nag zô zoid: d'r benne twei en twuntig speulders en leit ik er nou drie en twuntig telle. Afoin, ik wilde gien roet in 't eten gooie, maar ik docht wel bai m'n oigen: nou zitte hier zewat veertigduizend mense en d'r is er genien die 't in de gaote het. Allien ik zag 't 'n doodgewone boer. Maor die drieëntwintigste het er niet veul van terecht brocht. Hai sting maor op zo'n kinderachtig fluitje te bleizen en hai het gien bal anraakt. Ik docht nag: zô ken ik 't ôk. En net op dat ogenblik vloge alle mense van d'r plaose, en skreeuwe en toetere! Dat ik ôk overend en ik dee maor met die are mee. Maar toen datte wai weer zatte, vroeg ik zô an die man naost m'n: „Nou hew ik net wel verlegen hard skreeuwd, maar weer voor hew ik dat nou oigeluk dein?” Hai sloeg op m'n skouwer en hai was zô bloid as 'n kind. „Man” zoit ie, „we hewwe 'n koël”. Ik keek de borst ereis an. Ik docht: „Hai zel toch wel goed weze dink?” 'n Koël, en dat op 'n grasland. Hoe ken dat? Afoin, wat wete zukke mense ok van de bouwera of, niks vezelf. Maor 't wier nag veul erger, want voordat 't spul 'n end had, hadde de Hollanders negen koële en de Belze maor drie. En deermee was 't afloupent. De mense op 't Stadion wazze bai 't gekke of. De ien deed nag onwoizer den de aor. Hoede pette, jasse, alles vloog de lucht in. Die man naost me pakte me vast en wou hillegaar met me danse. Ik dink: „Gerrit 't wordt houg toid dat je weggomme, aors beure d'r nag ongelukke.” 't Zweit liep de borst van z'n houfd neer en hai skreeuwde aldeur: „Is 't nou niet foin dat Holland wonnen het?” Ik zoi: „Merakel foin. Maor ien ding staat me nou niet an. En dat is dat ze maor negen kôle hewwe. D'r benne elf Hollandse speulders en nou kenne d'r murgen maor negen an de koolprak. En die aore twei kenne op 'n houtje boite”. Maor dat al die veertigduizend mense zo'n drukte maake om negen koëltes, dat gaat moin boven m'n pet!” Dut wou ik, allien nag zegge, en ik mien 't zowaar as ik 'n Westfriese boer bin: „Ik bin verlegen bloid en ik vind 't merakel foin dat de Hollanders wonnen hewwe!” „Ik stak m'n zaaien petje houg in de lucht en ik riep zo hard as ik kon:

Hup Holland Hup.

Ger Saan. 1 E.

REPETITIES

Hoedt u voor:
docenten die net doen of ze niets merken en met een notitieboekje in hun hand lopen, of die naar schilderijtjes kijken (kunstminnaars) doch in het glas de hele klas overzien, of die een krant lezen waarin ze een gaatje geprikt hebben.

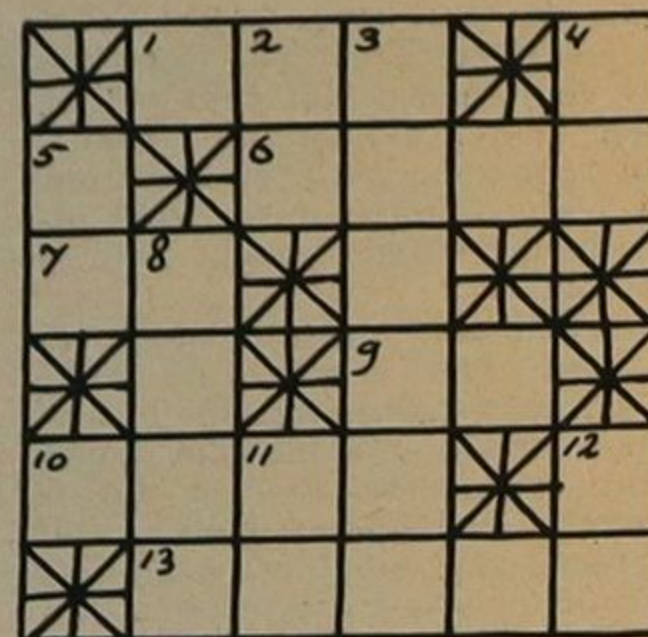
Gulden Spiekregels:

1. Doe net of je niet spiekt.
2. Spiek met iemand die kan fluisteren.
3. Stop spiekbriefjes niet op plaatsen waar je niet bij kan.
4. Kuch tijdens de antwoorden op je spiekvragen.
5. Kuch niet te zacht, anders verstaat de docent het.
6. Kuch niet te hard, anders verstaat je het zelf niet.
7. Steek nooit je vinger op als je iets op je hand hebt geschreven.
8. Voer afleidingsmanoeuvres uit zoals: a. zelfverzekerd rondkijken. b. flink met het knopje van je ballpoint knipperen. c. vooral constant vriendelijk tegen de docent lachen.
9. Recept voor onzichtbare inkt: 1 deel lijnolie, 20 delen ammoniak, 100 delen water. Wordt zichtbaar na in water te zijn gedompeld. „Likken” kan ook!

Anneke 4 M.

Het eerste nummer van „Eigen Koker” vond ik heel geslaagd. Vooral „De wolf en de zeven geitjes” vond ik hardstikke leuk. Maar in het stukje „Hip en blitz” kwam ik een onjuistheid tegen. Hier zegt de schrijfster nl. „eerst was er de minimode nog, en nu zijn het weer lange jurken”. Dit is niet waar. De minijurken en rokken zijn nog steeds „IN”. De lange jurken worden alleen op echte gala's gedragen, maar door de gewone mensen niet. Van de rest van dit eerste nummer heb ik erg genoten.

Els Ettes 1D

EVEN DENKEN

OMSCHRIJVING:

Horizontaal:

1 dier met sik; 6 spier; 7 rivier in Rusland; 9 de oudste; 10 gebed; 13 geld geven voor verricht werk.

Verticaal:

2 voorzetsel; 3 soort vruchten; 4 verbrandingsrest; 5 rivier in Italië; 8 rommel; 11 eerste zangnoot; 12 voegw.

De voddenman vertelt

„Mag ik me effe an u voorstellen? Ik ben schele Japie, voddenraper van de Jordaan!” Deze aankondiging van onze nieuwe voddenman liet niets te wensen over; hij was de eerste die zich hier in deze nieuwe buurt aan ons kwam voorstellen. „Komt u maar even boven,” riep ik. „Graag mefrou, 'k ben der al.” Hij trok z'n sjofele schuilen uit en op kapotte sokken klom hij naar boven. „Morgen mefrou, u bent zeker de nieuwe? Nou van mij zal u niet veel last hebben, ik kom één keer per week en bel netjes an; weet u, m'n ouders hebben me geen geld meegegeven, maar wel goeie manieren”. Om mijn goede manieren te tonen nodigde ik hem uit voor een kopje koffie, en nadat het koekje gretig naar binnen was gewerkt, begon de goede man te vertellen: „Mefrou, u kan zeggen wat u wilt, maar zo'n baantje als het mijne vindt u nergens, onze zaak bestaat al... nou, laat 'k es kijken... zo'n goeie 200 jaar, en eerlijk, 'k ben nog even enthousiast als dat me bet-over-grootvader ermee begon, ja ja, onze zaak floreert nog steeds. Weet u, de mensen weten niet wat ze met die mooie spulletjes moeten doen nou, laten ze 't an mij geven, ik ken 't verhandelen en van die opbrengst leef ik, ziet u... ja, 'k weet 't, ik ben niet te benijden, maar ook ik heb mijn jaarlijkse pretje. Zo tegen Pasen hebben we ons voddencongres in Utrecht, met bal na, ja mefrou, daar staat u van te kijken! Eerst worden de zakelijke dingen behandeld, zoals het vaststellen van de prijzen, zodat we mekaar niet kennen doodconcurreren en dan pas komt het vrolijke gedeelte. Nou zal u zeggen, zijn der dan ook dames? Inderdaad, ik heb ook vrouwelijke collega's, en het tekort wordt aangevuld met vrouwen van ons

voddenmannen. We beginnen altijd met de polenaise, een machtinge dans vind ik, dat is er echt eentje die door de jaren heen gebleven is, maar dan die nieuwe... ach mefrou, ik wil der best voor uitkomen; ik ben niet zo jong meer en ja... ze vergen teveel van een oud mens. Hoe vindt u nou bevoorbeeld die twist?! In dat gekronkel kan ik geen plezier hebben, trouwens, laat de jeugd ook wat hebben!! Dan de Engelse Wals, die ouwe getrouwe, als 't orkest dan zo'n wijsje begint te spelen, oh! dan voel 'k 't kriebelen in m'n kuit en ga ik gauw een mooi meisje uitzoeken... oh! mefrou, dat zou u moeten zien, zij in der baljurk en ik in m'n zondagse pakkie, nou hoor!! alles piekfijn!!... maar kom mefrou, ik zit u van uw werk af te houden, ik zal maar weer es vertrekken. Tot volgende week!!” Zo vertrok mijn voddenman weer de koude koffie achterlatend.

Hazepeper.

Graftekens in West Friesland

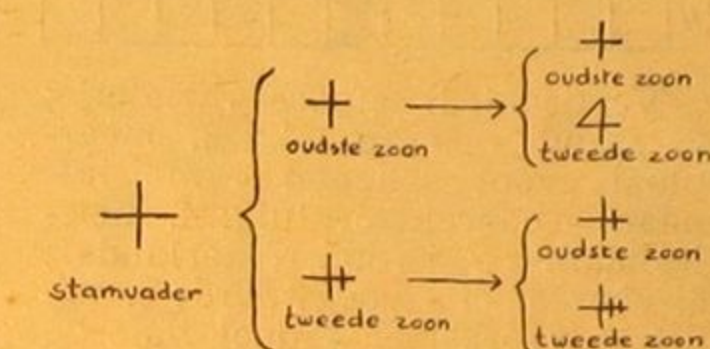
Velen onder U zullen wel eens een bezoek gebracht hebben aan oude kerken hier in West-Friesland, zoals die op de Binnenwijzend, die in Blokker, die in Grootebroek of die in Bovenkarspel.

Het zal u dan wellicht zijn opgevallen, dat op de grafstenen die de vloeren bedekken, allerlei vreemde tekens zijn aangebracht. De eerste vraag die zich opdringt is dan: „Wat zijn dat voor gekke dingen?”

Het gaat hier om zogenaamde hof- of huismerken, waarbij U „huis” dient te verstaan als „familie”: dus zoals in „Het koninklijk HUIS”. Dit zijn erfelijke familietekens, ontstaan uit oer-Germaanse symbolische tekens. De huismerken zijn voor 'n gedeelte broertjes, gedeeltelijk kinderen van de Runen, een groep oudgermaanse lettertekens. De verwantschap is duidelijk te zien aan de vorm, maar de Runen bleven onveranderd, terwijl de huismerken wel veranderden, en wel volgens een zeer simpel procédé. De oudste zoon nam het teken van zijn vader ongewijzigd over. Eventuele broers voegden er een klein streepje aan toe. Vaders te-

ken werd dus nooit afgebroken, wel uitgebreid.

Hierbij is het echter wel van belang te weten, dat alleen **Huisvaders** een eigen teken mochten voeren. Later werden de huismerken opgenomen in familie-wapens of ze werden als merkteken gebruikt in bepaalde gilden.

De tweede vraag die men zich stelt is: „Hoe oud zijn deze tekens?” De tekens in West-Friesland dateren uit de zestiende eeuw. De oorsprong van de huismerken gaat, voor zover bekend is, terug tot de vijfde eeuw. In de „Edda's”, twee oud-IJslandse geschriften, wordt namelijk voor het eerst over huismerken gepraat.

Tenslotte zal men zich afvragen: „Hebben de tekens een be-

paalde symbolische waarde of niet?”

De huismerken hebben in het begin zeker een symbolische waarde gehad, want, zoals iemand terecht opmerkte: „Het oorspronkelijke is nooit zinloos, maar het zinvolle kan in zinloosheid ont-aarden”. Het is echter heel moeilijk, de oude symboliek van alle tekens te achterhalen. Wel lukt dat bij het teken ODUL uit de groep Runen. Van Odul is afgeleid ons woord Adel of Edel. De vrije boeren gebruikten dit symbool graag als teken van hun vrijheid. Velen waren immers nog lijfeigene of horige, dus vrijheid was wel iets om trots op te zijn.

Na veel meten en rekenen zijn wij er in geslaagd, enige families te reconstrueren, zoals die waarschijnlijk geleefd hebben in de middeleeuwen. Voor de duidelijkheid hebben we de oudste zoons weg gelaten. Plotseling uitstervende(?) families zijn aangegeven met een † achter het teken. Natuurlijk ligt niet zo'n hele familie begraven in Bovenkarspel of Grootebroek. Zoals het voorbeeld

DROOM

Ik droomde dat ik dood was en in de hemel kwam.
Er stond een engel voor de deur,
Een engel met een mitrailleur.
Hij zei: „Stop, jij gaat naar de hel!”
Maar een andere engel stuurde hem weg.
Hij zei: „Het was een duivel;
Kom binnen zeg,
En zoek een plaats, er is ruimte zat,
Vandaag tenminste, weet je wat,
Morgen valt er een atoombom
Die dingen maken ons stapeldol
In een oogwenk loopt de zaak hier vol.
Maar dat gebeurt pas morgen.
Kies maar een volk uit, het uitzicht is mooi,
Luister naar Sint Cecilia.
Het lied is gemakkelijk; je zingt het zo na.
Die duivel zal morgen wel naar beneden gaan.
Alleen vannacht blijft hij nog staan”.

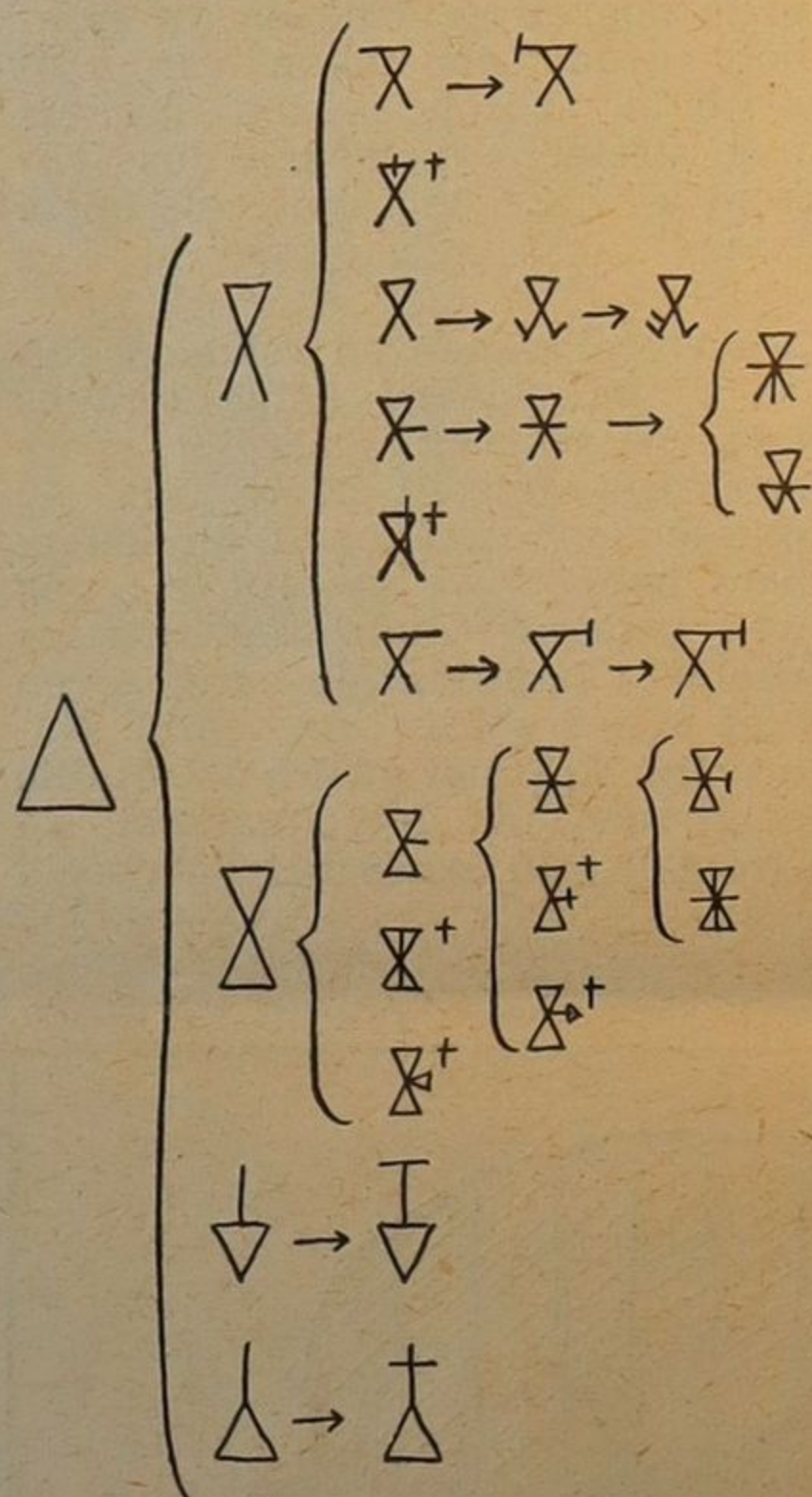
Ik droomde dat het morgen was
Ik stond met de engeltjes te kijken.
We zagen de duivel op aarde nederstrijken.
En toen zag ik alleen maar jou
Ver beneden mij, ik riep
Maar je hoorde me niet.
Je was zo ver!
Ik zag je niet terug,
't was zo'n gedrang voor die deur
En iedereen was bang voor de engel
met de mitrailleur.

Ineke Bergh 4M

hierboven aangeeft, loopt het basisteken generaties lang door via de oudste zoons. De mensen onder de grafstenen zijn dus zeer verre neven van elkaar en ze behoren hoogstens tot de laatste twee generaties uit het schema. Alles vóór die laatste twee generaties is dus een reconstructie.

De namen die bij de tekens horen zijn moeilijk te achterhalen, we kennen de namen van ongeveer 15 mensen, terwijl we haast 200 tekens hebben onderzocht. Bovendien is het weinig interessant omdat ze allemaal Jan Willemz., of iets in die richting (plagiaat) heten.

We kunnen een ieder aanraden eens te gaan kijken in de hervormde kerk in zijn of haar woonplaats. Als die kerk oud genoeg is zult U zeker hier en daar huismerken aantreffen.

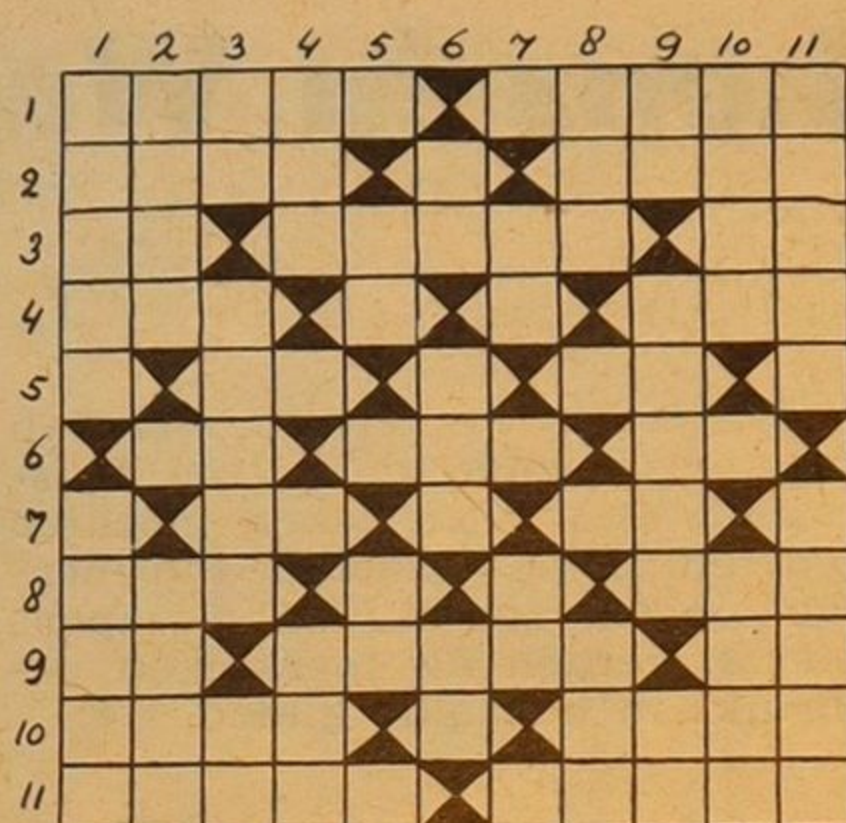
J. Hoffer

F. van den Mosselaar

5 A

Bronvermelding

- 1e „Het boek der Opschriften”
Mr. J. van Lennep (1886)
- 2e „Teekens en Symbolen”
André Vlaanderen (1941)
- 3e „Historiën der Vronen” (1702)
- 4e Eigen onderzoek in de oude handschriften te Bovenkarspel aangaande verhuur kerkelijke landerijen (1690)
- 5e Eigen reconstructies

Verticaal: 1. eetgerei - wietletje; 2. stand - toespraak; 3. meerplaats voor schepen - meisjesnaam - boerenwerktuig; 4. meisjesnaam - een (oud Nederlands); 5. voorzetsel - voegwoord; 6. vader - voorzetsel - deel van de

Horizontaal: Bedbedekking - avond (Duits); 2. plaats in Holland - akker (Latijn); 3. jongensnaam - adel - en omgeving (afk.); 4. profeet - meisjesnaam; 5. deel van de Fr. ontkenning - reeds; 6. muzieknoot - voorzetsel - pers. vnw.; 7. jongensnaam - dwarsmast; 8. vlaktemaat - vruchtenat; 9. lidwoord - lichaamsdeel - vragend (afk.); 10. stad in Nederland - plan; 11. neerslag - page.

roep van de haan; 7. Engelse ontkenning - lidwoord; 8. wasplaats - meisjesnaam; 9. boerenwerktuig - profeet - dankbare kinderen (afk.); 10. meisjesnaam - zegt men bij Mariaprocessies (+ e); 11. schout - beddelaken.
M.J.A.M. 2m

„PICTURA”

Na de kennisgeving van de geboorte van de nieuwe club „Pictura”, gaven zich ongeveer vijftien meisjes en jongens op bij mej. Stumpel, die „Pictura” eigenlijk in het leven heeft geroepen. Zij was het ook, die een vergadering plande op 20 maart jl. Alle leden die zich hadden opgegeven kwamen op, en eerst werd er een bestuur gekozen.

Allen vonden Inger Schermer het meest geschikt voor voorzitter en ondergetekende voor secretaresse. Herman Peerdeman werd benoemd tot penningmeester. Hierna ging men over tot het benoemen van werkgroepen, waarbij het tekort aan mannelijke krachten duidelijk naar voren kwam.

Voor de commissie voor illustratie van Eigen Koker werden gekozen: Marty Kok, Lieke Jamin, Anke Jamin, Annie Burger, Ruud ter Schure, Herman Peerdeman en Ad Cortie. Deze benoeming betekent niet, dat niemand behalve zij Eigen Koker mag illustreren. Heb je een leuke tekening, doe hem gerust in de kopy-bus van Eigen Koker.

Carla Visser, Saskia Derriks, Els Koomen en Tom Beerepoot verklaarden zich bereid tot het ver-

zorgen van tentoonstellingen in de bovenhal van onze school. Dit zullen voornamelijk tentoonstellingen zijn van werkstukken van eigen leerlingen.

Gerda Takken, Tineke Spaans en Nelly Tiekens zullen in de toekomst excursies organiseren naar tentoonstellingen buiten school.

Allen waren overtuigd van de behoefte aan meer decoratie in de school. Hiermee zijn belast: Anneke van Veen, Saskia Derriks en Carla Visser. Zij zullen zoveel mogelijk klassen van werkstukken voorzien en deze op zijn tijd vervangen.

Adviseuse van „Pictura” werd mej. Stumpel; adviseur dhr. Heideman.

Zijn er onder de lezers nog enkele, die enthousiast zijn voor deze club, zij kunnen op vrijdagmiddag terecht in het handwerklokaal, het „clublokaal” waar wel enige leden van de verschillende werkgroepen aanwezig zullen zijn.

„Pictura” is een club met werkende en kunstminnende leden en zal vooral op het gebied van de beeldende kunst veel proberen te bereiken.

EK, 4 m

(Elly Knijn, 4 m)